

5/12

květen - máj
2012

ročník 82

Rozsévač Rozsievac

Časopis Bratrské jednoty baptistů

Časopis Bratskej jednoty baptistov

Kdybych rozdal všecko, co mám,
ano, kdybych vydal sám sebe
k upálení, ale lásku bych neměl,
nic mi to neprospěje.“

1. Kor 13, 3

Biblická definice lásky

Téma čísla

Nechme vstoupit lásku

To chce čas

„To chce čas,“ je fráza, ktorú niektorí radi používame. Väčšinou vtedy, keď si myslíme, že pre danú vec nie je vhodná chvíľa, alebo v prípade, keď si riešenie nejakého problému vyžaduje dlhší časový úsek.

Aj v manželstve niektoré situácie „chcú čas“. Čas, ktorý partnerovi venujeme, je pre neho darom a pre spoločný vzťah investíciou, ktorá prináša veľký úžitok. Víkendu v Račkovej doline (12. – 15. 4. 2012) sa zúčastnilo pätnásť párov, ktoré strávili niekolko dní špeciálnym spôsobom. Vložili svoj čas ako „kapitál do banky svojho vzťahu“.

„Existuje tisíc spôsobov, ako zabít čas, ale žiadnen, ako ho vzkriesiť“ (Albert Einstein). Verím, že tieto dni neboli „zabitým časom“. Takéto víkendy sú pre mňa vzácnou príležitostou na rast vo vzťahu s manželkou. Spolu „dávame čas“ Pánu Bohu, aby On pracoval na nás. Jeho nadprirodzené dotyky spôsobujú zmeny, ktoré nie sme schopní ani my, ani nás partner vo svojom živote urobiť.

jeden účastník napísal: „Bez nich by to strácalo 75 %“, iný: „Veľmi užitočné, vždy to využívame naplno, veľmi veľa to pre nás znamená.“ Najbližší „Motivačný víkend pre manželov“ pripravujeme v jeseni tohto roka. Je to dobrá príležitosť na „vypnutie“ a oddych v prírode Západných Tatier. Termín a podrobne informácie budú uverejnené na stránke: www.nasemanzelstvo.sk.

Ivan Staroň

Odbor poradenstva – sekcia Manželstva a rodiny BJB v SR

19.4.2012

Obsah

- To chce čas (I. Staroň)
 Nechme vstoupit lásku (M. Horáčková)
 Pramene nádeje - cesta strednej a východnej Európy od holokaustu po zmierenie (A. Balážová)
 Biblická definice lásky (D. Juster)
 Zákon lásky - báseň (S. Baláz)
 Klíč k pravde (B. Graham)
 Boží láskyplné jednání (M. Horáčková)
 Boh je dobrý, má s nami dobré plány (Dkva)
 Bumerang sa vracia (F. Kríž)
 Priběh vytopeného skladu (P. Mečkovský)
 Žíť ako Božie milované dieťa (M. K.)
 Jak býť služebníkom ve vedoucí pozici (T. Timi)
 Velkonočná nedela 8. 4. 2012 v Banskej Bystrici (P. Synovec)
 Počatek rodiny (V. Pospišil)
 Vyvýšenosť lásky - báseň (O. Betko st.)
 Sjezd delegátu BJB v Lovosících (M. Kern)
 Veřejné čtení Bible v Blansku (M. Horáčková)
 Miloš Šolc - blahopřání k 70. narozeninám (J. Titěra)
 Kolik je vašim rodičům? 60 let (M. Jersák)
 Jubilejný šedesátá Národní modlitební snídaně (E. Titěrová)
 Radost z dávání - (generální tajemník BWA Nevill Callam - přel. M. Brücknerová)
 Krátke správy
 Jak to bylo s vírou Karla Maye (přel. E. T.)
 Třetina Čechů přiznává nevěru...
 Zrnko - pre deti
 Maminco - báseň (M. Rafajová)

Časopis
Bratrské jednoty
baptistů v ČR
a Bratskej jednoty
baptistov v SR

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Král.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláz, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospišil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická konцепcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
 Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
 E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádzka desaťkrát do roka.

Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberatelov 6 Euro na rok.
 Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.

Bankové spojenie:
 ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
 SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:

Názov účtu: Rozsievac - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika číslo účtu: 0011489120. Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:

ČR: BB, Výkonný výbor v ČR,
 Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
 SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
 Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 5/2012: 4. 5. 2012
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava
 ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Nechme vstoupit lásku

Na měsíc květen se každý rok velice těší. Vždycky obdivuji, jak to všechno Pán Bůh krásně zařídil a vymyslel. Obdařil nás přeti smysly, aby nám je všechny uspokojil. Pamatoval na všechno. Každý rok na jaře nám daruje prozářené, voňavé a barevné dny plné slunečního svitu a radostného prozpěvování ptáčků. Sluníčko nabírá na síle, a brzy se objevují první květy. Když jsem byla malá, ráda jsem na procházkách vyhledávala třpytivé potůčky, sledovala, jak vlnky rychle běhají po kamenech a jak je voda čistounká a průzračná. Nikdy jsem neodolala a musela jsem do vlnek ponořit ruce. A co teprve, když se kolem potoka vytáhly žluté hlavičky blatouchů. Nahlížela jsem dovnitř květů a obdivovala úžasnou krásu v květinovém mikrosvětě.

Tehdy jsem ještě netušila, že jde o Boží stvořitelské dílo do detailu promyšlené. Jakou má Bůh moc, sílu, moudrost, umění a lásku! Tu dovedu jen stěží pochopit. On pamatuje na všechno živé. Mistrně utkal těla rostlin, zvířat i nás lidí. Důmyslně stvořil předem promyšlené a naplánované mechanismy, do nichž vdechl život. S jakou láskou se nás jeho ruce dotýkaly, s jakou trpělivostí čekal na den, kdy jej pozveme do svého srdce, které sám stvořil. Ted' vím, že mne sledoval od mých prvních krůčků, ale co víc, On mne viděl dálno před tím, než jsem se narodila. Viděl, čím vším budu procházet, viděl moje nedostatky a hříchy, a přesto mne tak miloval, že za ty hříchy nechal probít svoje ruce a nohy železnými hřeby, Jeho svatá krev vytryskla a tekla po dřevěném kříži dolů na zem. Když na Něj padly hříchy celého světa, Bůh Otec se od Něj musel vzdálit. Jednalo se o nesmírnou bolest Synovu i Otcovu. Své dílo spásy

dokonal do posledního detailu ve všech lidských bolestech a to uprostřed svého vlastního stvoření. Umíral v bolestech za nás, za mne, proto, že nás miloval už dřív nepochopitelnou láskou, která nikdy nepomine, nikdy nezanikne. Po tom, co prošel podsvětím, vstal slavně z mrtvých a vystoupil zpět na nebe. Na zem poslal svého Ducha svatého, který je stále vedle nás, přimlouvá se za nás u Boha Otce. Od Ježíše máme zaslíbení pro život: „A hle, jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“ (Mat 28, 20). V 1. listu Korintským čteme: „Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidím jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzrím tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne“ (1. Kor 13, 11 – 12).

Nikdy jsem nelitovala toho, že jsem nechala vstoupit Boha do svého srdce. S Ním vstoupila i Jeho láska, která je nepředstavitelná a sahá až za hranice mého pozemského žití. Zde na zemi pro nás Bůh stvořil něco úžasného a nádherného, ale o tom, co nás čeká jednou u Něj, se Bible zmiňuje takto: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ Jsem ve skrytu u Pána Ježíše Krista a společně jsme skryti v Bohu Otci. V Něm mám lásku, ochranu, pokoj, vedení, naději, sílu pro život zde na zemi, odpusťení hříchů a věčný život. Z toho se nesmírně raduji, na Něj spoléhám. Život s Ním je nádherný. V Něm mohu denně prožívat lásku, radost a pokoj i uprostřed soužení, které někdy přináší pobyt na této zemi. Na věčnosti, u Boha, mne však čeká ten pravý pokoj v plnosti. S důvěrou Mu otevřeme svá srdce a nechme vstoupit lásku. Nechme se povzbudit slovy Davida, který prožíval velké soužení: „Miluji Tě vroucně, Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k Tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade! Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli“ (Ž 18, 3 – 6).

Marie Horáčková

PRAMENE NÁDEJE - cesta strednej a východnej Európy od holokaustu po zmierenie

Obsah stretnutia, ktoré sa konalo 5. marca 2012 v prenenej sále Pálffyho paláca na Zámockej ulici v Bratislave s medzinárodnou účasťou (Slováci, Maďari, Poliaci), organizovaného slovenskou pobočkou Medzinárodného kresťanského velvyslanectva Jeruzalem (ICEJ Slovensko, www.icej.sk) s podporou EÚ, by sa dal zhrnúť do troch hlavných častí:

I. Pripomnenie si historických faktov, a najmä špecifík holokaustu na Slovensku.

II. Prezentácia diela FONTÁNA SÍZ akad. sochára Ricka Wieneckeho z Izraela.

III. Zmierenie medzi kresťanmi a židmi.

I. Fakty o holokauste v podaní prof. Pavla Mešana, riaditeľa Múzea židovskej kultúry v Bratislave, nám pripomenuli najbolestnejšiu kapitolu slovenských dejín, keď bolo 72 000 slovenských Židov deportovaných zo Slovenska a zámerne a násilne zavraždených len preto, že boli Židia. Uply-

nulo 70 rokov od tejto tragédie a žije už len málo tých, ktorí ju prežili. Preto je najvyšší čas, aby sa im slovenskí občania, kresťania, prihovorili slovami a skutkami vyjadrujúcimi lútosť a snahu napraviť vo vzťahoch, čo sa ešte dá.

II. FONTÁNA SÍZ je sochárske dielo vyjadrujúce dialóg medzi utrpením holokaustu a utrpením Krista na kríži.

Autorom je Kanadaň žijúci 35 rokov v Izraeli. Ricka Wieneckeho priviedlo do Izraela uvažovanie o udalostiach holokaustu (smrť národa) a o vzniku štátu Izrael (narodenie národa), pričom medzi týmito udalosťami uplynuli len 3 roky! Došiel k záveru, že ak je nejaký Boh, musí mať niečo spoločné s týmto ľudom. Rick nie je Žid, teda on ani jeho rodina nemajú vlastné spomienky na holokaust. Boh mu však povedal, že bude tvoriť z Jeho spomienok. Pán

Boh má spomienku na každý detail. Rick tvoril toto dielo v Negevskej púšti (v Izraeli) 7 rokov.

Dielo tvorí 3,5 m vysoká a 18 m široká stena z jeruzalemského kameňa, rozdelená do siedmich panelov. Z povrchu panelov vystupuje postava Ježiša, ktorá na každom paneli predstavuje jednu scénu z ukrižovania – zodpovedá vždy jednému zo siedmich výrokov, ktoré Ježiš vypovedal pred svojím skonaním. Panely sú oddelené stĺpmi zo stavebného kameňa. Tieto sú pamätníkom 6 miliónom Židov, ktorí zahynuli počas holokaustu. Pred každým panelom stojí bronzová postava v životnej veľkosti, znázorňujúca človeka, ktorý prežil holokaust. Všetky postavy reagujú a korešpondujú so siedmimi výrokmi Ježiša na kríži: 1. „Otče, odpust' im, pretože nevedia, čo činia.“ 2. „Dnes budeš so mnou v raji.“ 3. „Matka, toto je tvoj syn. Synu, toto je tvoja matka.“ 4. „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ 5. „Žíznom!“ 6. „Je dokonané.“ 7. „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha.“ Pomedzi stĺpy tečú pramienky vody, ktoré symbolizujú slzy plaču Jeremiáša (Jer 8, 23): „Kiežby som mal hlavu plnú vody a moje oči boli prameňom sŕdzia, aby som mohol oplakávať vo dne i v noci pohraničných dcér myho ľudu.“ Voda je odvádzaná kanálmi do nedalekého nádvoria, kde zavlažuje šesť olivovníkov.

III. V tretej časti zástupcovia kresťanských spoločenstiev a cirkví z rôznych miest Slovenska vyjadrili svoj postoj k holokaustu a za seba aj za cirkev i predchádzajúce generácie vyslovili prosbu o odpustenie smerom k Židom:

Pavol Strežo – Katolícka cirkev, Dolný Kubín

„Stojím tu aj v mene vyššie postavených v katolíckej cirkvi a vyjadrujem bolest, že sme boli takí slepí, že nevieeme jasne pomenovať a vyznať hriech. Je mi to veľmi lúto. Ešte bude musieť byť vyliatych veľa sŕdzia katolíkov, aby mohli zmierniť vašu bolest. Kiež nám Boh nezapočíta tento hriech.“

Peter Wiesner – Cirkevný zbor Radostné srdce, Partizánske

„Partizánske je nedaleko Novák. Čo

spravilo horné Ponitrie, že sa tam deje tolko tragédí – záplavy, diera na poli, kde sa prepadla zem, výbuch trhaviny vo fabrike, ktorý zabil nevinných, najsilnejšia mafia v Seredi? V tejto lokalite bol jeden zo zberných táborov pre Židov. Zlo, vraždy a násilie všiaklo do tejto zeme, v ktorej žijeme tu a teraz. My, ktorí žijeme v tejto krajine, do ktorej všiakla nevinná krv, vás chceme poprosiť, aby ste odpustili našim otcom. Budeme stáť o to, aby sa nikdy nezabudlo na to, že niektorí ľudia tu boli považovaní za druhú kategóriu, možno menej ako zviera, a budeme sa zasadzovať o to, aby tu vládla úcta ku všetkým ľuďom a aby sa na Slovensku tak Židia, ako aj Slováci či Madari cítili dobre.“

Branislav Križan – Evanjelická cirkev metodistická, zbor Petržalka

„V Petržalke sa počas 2. svetovej vojny diali zlé veci. Bolo tu zabitych asi 400 Židov. Je smutné dozvedať sa o našej histórii, čo zlého sa tu stalo, ale chceme v cirkvi šíriť pravdu o tom, čo sa stalo. Keď prídu antisemitské nálady, chceme vyučovať slovo pravdy, aby lož bola odkrytá. Staré veci nevieme vrátiť, ale chceme potešovať Hospodinov ľud. Prosíme o prepáčenie.“

Jaro Minár – Slovo života, Nitra

„Trasie sa mi hlas a srdce z toho všetkého, čo sa tu dnes deje. Pán prof. Meštan povedal len pár faktov z histórie. Môžete povedať, že my to nemôžeme pochopiť, lebo sme to nezažili, a máte pravdu. Nedokážeme to vrátiť späť, ale vaša bolest je našou bolestou. Možno malo ospravedlnenie príst oveľa skôr, možno to mali urobiť naši otcovia alebo ešte generácie predtým, ale toto posolstvo budeme učiť našich synov, aby sa táto história už nezopakovala. Dôverujem Bohu, že zahojí rany vo vašich srdciach. Možno aj naše slová k tomu prispejú. Pripájam sa k slovám priateľov, ktorí povedali: Prosím, odpušťte.“

Miro Almáši – Viera (BJB), Bratislava

„Pre mňa je veľmi zvláštna celá táto problematika holokaustu a vzťahu ľudí k pravde. Mám len 33 rokov, Božím pôsobením som sa stal veriacim pred 17 rokmi. Ale 15 rokov som ignoroval tematiku judaizmu v mojom živote. Vždy ma zaujalo, keď o tom niekto hovoril, ale pripadal mi to ako nonsens, ved' ani za čias kalifov si nedovolili takú kruhotu voči Židom, akú si dovolila kresťanská civilizácia. Hovoril som si, že to nemôže byť pravda. Po 15 rokoch odolávania som prežil jeden moment, keď som mal potrebu povedať: Bože, odpust mi, že som bol hluchý, tupý, že som zatváral oči, že som to ignoroval. Za nás zbor chcem povedať každému Židovi: Odpusťte ten nonsens. Nenachádzam v našej denominácii, že by sa celé spoločenstvá stavali proti prírodu, že by sa zastali Židov. Pre Nežidov by som chcel predložiť výzvu, verím, že od Pána Boha: Vydajme sa pravde, skúmajme realitu, chceme vidieť pravdu, a keď sa s tým dokážeme stotožniť, povedzme: Pane, odpuť nám, našim

otcom, lebo sme nepočúvali na tvoje slová a neverili sme Tvojim prorokom. Ak sa nám bude zdať, že sme to už urobili pätkrát, ale stále budeme vnímať túto pravdu, stále v tom chodime, lebo táto zem je plná krví nevinných. Ak chceme stať v medzere za národ, sme dlžní stať v zástupnej modlitbe a túžiť po pravde.“

Ivan Zuštiak – Jednota bratská, cirkevný zbor Oheň, Bratislava

„Som vnukom ženy, ktorá počas 2. svetovej vojny skrývala Židov. Mala vtedy 36 rokov, bola vdova, mala dve malé dcérky a chorú mamu. Vela o tom nehovorila a nezobraľa za to žiadne peniaze. Ale povedala, že sa bála, lebo vedela, že ich za to všetkých môžu zabít. Pri skúmaní historie Petržalky som zistil, že tu bol zberný tábor pre maďarských Židov. Zomrelo tu niekolko stoviek ľudí, už na konci vojny. Židov zhromažďovali na Kopčianskej ulici – natískaли ich do garáží, stodôl. Každého, kto chcel ujsť, zastrelili. Na tejto ulici sú teraz najlacnejšie byty v Bratislave, nikto tu nechce bývať. Sú tu drogy, mafia, prostitúcia, tie najhoršie veci. Chcem vás ako Petržalčan poprosiť, aby ste nám odpustili. Nie preto, aby ste zabudli; ani my tu nie sme preto, aby sme zabudli. Naopak, chceme to pripomínať tým, ktorí chcú na to zabudnúť. Verím, že je čas, aby táto krajina bola uzdravená. Cez odpuštenie môže prísť k uzdraveniu.“

Stašek Gawel – Apoštolská cirkev, Žilina

„Duch antisemitizmu neboli usmrtený holokaustom. Pred niekolkými rokmi v Bánovciach nad Bebravou zničili židovský cintorín. Holokaust siaha ďalej do histórie. Pozrime sa na kresťanský antisemitizmus. Ježiš povedal žene Samaritánke, že spasenie je zo Židov, cirkev vznikla na židovský sviatok Letnice, prví učeníci boli Židia, Biblia je židovská kniha, proroci boli Židia. Neeskôr však boli Židia vytláčaní z cirkvi, cirkev sa oddelovala od svojich židovských koreňov. Na koncile v Nice v r. 325 kresťanskí predstavitelia povedali, že nechcú mať so Židmi nič spoločné. Služba Ducha Svätého v cirkvi bola vtedy ukončená a nahradená liturgiou. Prišli pogromy, križové výpravy, vraždy v synagógach, antisemitské vyhlásenia reformátorov, na základe ktorých si nacisti napísali na opasky GOT MIT UNS (Boh s nami) a v mene kresťanského Boha vraždili Židov v koncentrákoch. V roku 1897, keď vzniklo sionistické hnutie a Theodor Herzl prehľasil víziu pre židovský národ, Duch Svätý sa začal stahovať naspäť do cirkvi. Ježiš povedal, že Duch nás uvedie do každej pravdy a Božou pravdou je aj Boží plán so Židmi. Izrael je v Biblia spomenutý 2400 krát, je to vec, ktorú by sme nemali ignorovať. Chcem prečítať slová ap. Pavla z R 11, 1: „Či Boh zavhol svoj ľud? Určite nie. Ved' aj ja som Izraelita z Abrahámovho potomstva...“ Podobne v R 10, 1 čítame: „Túžba môjho srdca a prosba k Bohu za nich je, aby boli spasení.“ V Žiline bol zberný tábor pre

25 tisíc ľudí. Počúvajte, židovskí občania tejto krajiny. Aj keby sme vyplakali všetky slzy, aj to je málo nad tým, čo vaši ľudia prezili v holokauste. Povedať: Prepáčte? To je tiež málo. Moja otázka je, čo teraz urobím pre tých, ktorí prezili holokaust. Verím, že Boh dá múdrost cirkevi na Slovensku, aby vedela, čo treba urobiť. Som rád, že ste medzi nami. Tento projekt je dôkazom snahy o obnovu mostov medzi židmi a kresťanmi, ktoré boli v minulosti zbúrané.“

Reakcia prof. Traubnera – čestného predsedu Ústredia zväzu židovských náboženských obcí na Slovensku

„Nebol som v pláne, ale ako čestného predsedu Ústredia zväzu židovských náboženských obcí na Slovensku aj ako človeka, ktorý prežil holokaust, ma celý večer dojal, najmä vystúpenie týchto mladých mužov. Narodili sa po vojne a nežili v čase holokaustu a nemusia žiadať o odpuštenie. Ich vystúpenie dokumentovalo, že sú to slušní a mravní ľudia. Ja im úplne verím, že sú úprimní a myslia to seriózne. Keby bolo na Slovensku mnohonásobne viac takýchto čestných ľudí, ktorí hovoria zo srdca, a nakoniec takých, akí ste tu prítomní, tak nemuseli byť na Slovensku vojny, intolerancia, nenávist.“

Pani Papánová – Židovská obec, Dolný Kubín

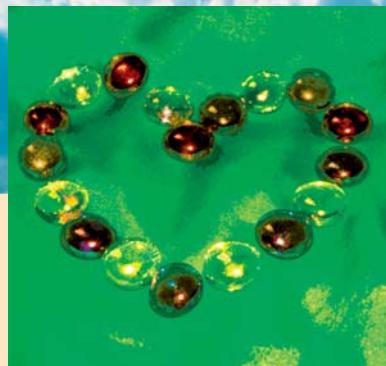
„Pochádzam z Oravy, môj otec zomrel v koncentračnomtábere v Osvienčime. V auguste 1941 otec odišiel do Žiliny po výplatu, aj so svojím bratom, a tam bol oznamený Hlinkovou gardou. Odial sa zo zoberať a viač sa nevrátil.“

O chvíli prišli a zobrať celú rodinu, nikto nezostal. Mala som veľmi ľahký život, na ktorý nechcem spomínať. Zo Slovenska vždy zanesiem pári bielych kamienkov, ktoré položím na pamiatku v Osvienčime medzi budovy, kde všetkých Židov strieľali. Chcem vám vo svojom mene a v mene ďalších Židov, ktorí prezili, hoci je to veľmi ľahké, vyjadriť odpuštenie a túžbu budovať vzájomné vzťahy.“

Andrea Balážová
(pozn.: Citáty sú krátené.)
Autor fotografií: Ing. Ján Čukan

Biblická definice lásky

Daniel Juster

Bůh je Láska

V Bibli se píše, že „Bůh je láska“ (1. Janova 4,16).

Je nejhlubší součástí Jeho charakteru. Avšak vypovídá to i o tom, že Bůh je soudce, před kterým je třeba mít i bázeň. V knize Exodus si můžeme přečíst definici Božího charakteru, která je v židovské tradici nazývána „Třináct Božích atributů“. Exodus 34, 6-7 „Když Hospodin kolem něho přecházel, zavolal:

„Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícum pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích; avšak viníka nechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech i na vnucích do třetího a čtvrtého pokolení.“

Tato pasáž jasně ukazuje, že hřich má vnitřně-generační efekt a že s sebou nese trest. Děje se tak proto, že špatné chování se opakuje a přechází z generace na generaci. Bůh, který je láska a který jedná v lásce, trestá hřich.

Láska a spravedlnost

Takže co je láska? Po dlouholetém čtení Písma jsem došel k závěru, že „Láska je soucitné ztotožnění se s druhými, které hledá jejich dobro. Přičemž jejich dobro je definováno jako Boží záměr pro jejich život.“ Tato definice má objektivní obsah, protože nic, co je proti Božím normám, nemůže být považováno za lásku. Boží záměr pro člověka je podle Jeho norem spravedlností pro všechny lidské bytosti. To znamená, že opravdová láska je vedena podle biblického zákona. Bez biblického zákona zůstává pouze cit.

Správné pořadí umožňuje lidem naplnit Boží záměr s nimi, ale nesprávné pořadí v naplnění povolání brání nebo ho brzdí. Spravedlnost není rovnost, výjimku tvoří pouze duchovní normy, kde všichni lidé

jsou stvořeni k obrazu Božímu, se všemi se má zacházet s úctou a respektem a všichni si

jsou před soudem rovni, pokud jde o zločin a trest.

Soucitné ztotožnění s druhými

Tato definice lásky obsahuje i místo pro emoce. Soucitné ztotožnění nám umožňuje vcítit se do druhého a pocítit emoční soucit, který nás motivuje jednat pro jeho dobro. V marxistické definici pro spravedlnost je napsáno: „Ne všichni jsou povoláni ke stejnemu bohatství, ale správný pořádek je, když zodpovědné osoby mají dostatek materiálního zajistění, protože bez něho by nenaplnily svůj osud.“ Ale abychom byli schopni milovat druhé, musíme nejprve znát Boží lásku. **Láska si uvědomuje hodnotu osoby, která je objektem naší lásky.** Když uvidíme ostatní jako ty, kteří byli stvořeni k obrazu Božímu, pak v nich vidíme větší hodnotu. Pouze skrze Boží lásku můžeme zažít soucitné ztotožnění s druhými. Když víme, že jsme stvořeni k obrazu Božímu, začínáme si uvědomovat Jeho krásu, dobroru, lásku a spravedlnost. Věřím, že chceme být součástí naplnění Božích záměrů, vidět celé lidstvo, jak Ho miluje, podřizuje se Jeho vládě a poznává Jeho syna Ješua, našeho Spasitele a Krále. Toto povolání zahrnuje věčný vztah plný lásky!

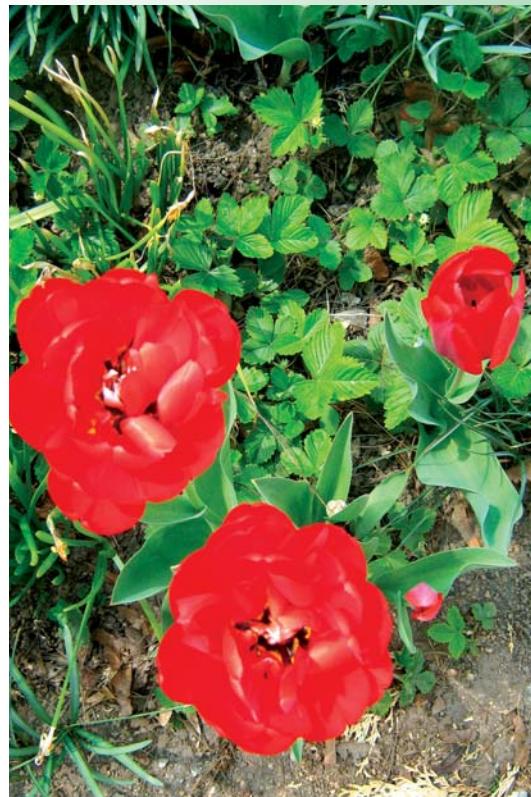
Boží povolání pro druhé

Láska touží pro druhé po tom nejlepším. A to nejlepší pro druhé je naplnění Boží vůle v jejich životech. Jestliže tedy někoho milujeme, chceme, aby se Boží plán s ním naplnil. Tato definice zajišťuje prosazování norem. Pokud mohou být normy porušeny, toto nevyhnutelně vede k nespravedlnosti a hřichu, což vyústí k nenaplnění povolá-

ní a zničení lásky. Láska vzkvétá pouze tehdy, když je pořádek. Pro děti z rozvedených rodin je obtížnější naplnit Boží záměr s nimi. Společnost, která si neváží manželství, povede k destrukci.

Láska není pouhý subjektivní pocit, avšak pocit je součástí lásky. Láska vyžaduje objektivní normy podle biblických principů, které dovolují Boží lásce a odpusťení manifestovat se ve světě. Soucitné ztotožnění s druhými, které hledá jejich dobro, je možné pouze díky Ješuově proměně našich životů, skrze moc Duchha Svatého. On nám umožňuje milovat.

Zdroj: Revive Israel

Zákon lásky

(Mt 22, 36 – 40)

Zákon lásky stále platí, a keď sa raz láska stratí, nastane v živote chladná noc, zavládne vo mne temná moc.

Veru je to tak, že ľudia bez lásky sú len smutné chodiace masky, ktoré nemajú ti už čo dať, lebo začali svoj cit sami ovládať.

Ale ja chcem láske stále slúžiť, chcem po láske neustále túžiť, lebo len láska velké veci zmôže, lebo len láska mi včas pomôže, a to si Ty, veľký môj Bože.

Stanislav Baláž

Klíč k pravdě

„Co je pravdou a co je lží? Nejen soudci a učenci si kladou tuto otázku, ale denně stojíme všichni před problémem nalezení pravdy.“

Billy Graham

Bible líčí všechno tak, jak to je. Pravdu říká natvrdo, bez obalu. Když se římský místodržitel Pilát Pontský setkal s Ježíšem, chtěl vědět: „Kdo je tento Ježíš? Co udělal? Je věrohodný?“ Na to Ježíš odpověděl: „Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ A Pilát se jej otázal: „Co je pravda?“

Otzáka po pravdě zaměstnává odedávna všechny univerzity po celém světě. Pravda se hledá v každé oblasti: v přírodních vědách, filozofii, psychologii i v mnoha jiných oborech bádání. Co je pravda? A jak ji můžeme najít? A víme, že je to pravda, když ji máme? K tomu přistupuje otázka hodnověrnosti. Proto se Pilát ptal Ježíše: „Co je pravda?“

Bible je často označována jako Písma svaté. Proč je Bible nazývána svatou? Určitě neexistuje kniha, která obsahuje více nenávisti, vražd, válek, více bezbožnosti a podvodů než právě Bible. A přece je označována jako svatá. Proč? Protože říká pravdu. Říká pravdu o Bohu. Říká pravdu o člověku a jeho charakteru. Říká také pravdu o Božím protivníku – o satanovi. Kdyby ji psali lidé, kteří nebyli inspirováni Duchem svatým, nebyl by nikdo z nás slyšel o hříchu člověka, o jeho slabostech a selháních. Avšak Bible líčí všechno tak, jak to je. Říká pravdu bez obalu.

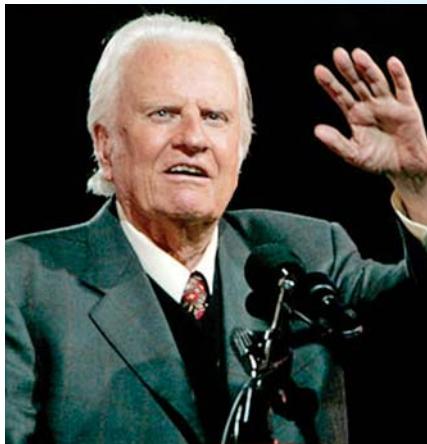
Budoucnost

Ježíš prorokoval, že pšenice a plevel porostou společně. Je podivuhodné, jak velký zájem je o Ježíše. Když se hovoří o církvi, mladí lidé to často odmítají. Ale nečiní tak, když se mluví o Ježíši. Rádi by věděli, co učil, v co věřil, co říkal, co dělal, jak zemřel, jak vstal z mrtvých a jaký plán má pro budounost světa.

Někdy mám dojem, že strašně moc přibyla zlého ve světě. Nikdy předtím nebylo tolik krutosti, hladomorů, vražd a válek. A četli jste někdy dříve tolik o těch nejhorších zločinech? Lidé zřejmě zabíjejí radost ze zabíjení. Z toho poznáváme, že pšenice a plevel rostou společně. V Bibli čteme, že za tím vším zlým stojí skutečný satan. On to je, kdo působí v srdci člověka zlé. Ježíš popsal satana různým způsobem. Nazval jej „lhářem a otcem lží“ (Jan 8,44). Řekl, že dábel je vládcem tohoto světa. (Jan 14,30). Stojí za vším podvodem a klamem, který dnes ve světě prožíváme.

Pokušení

V druhé kapitole Genesis je zpráva o

stromu, o kterém Bůh řekl: „Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejeze. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ Člověk byl v ráji, dokonalém v každém ohledu. Ještě nikdy nebyl spáchán hřích. Neexistovala vražda. Nenávist, žárlivost, válka, hlad – nic, co by bylo špatné. A Bůh řekl člověku: „To všechno je tvoje. Ze všeho se můžeš radovat, jen z toho jednoho stromu nesmíš nic vzít!“ Bůh tím chtěl člověka zkoušet. Dal mu svobodu k volbě. Jak se člověk rozhodne?

V Bibli čteme, že dábel přišel k Adamovi a Evě a pokoušel je: „Bůh říká, že ten, kdo bude jít z tohoto stromu, zemře. Ale já vám říkám, že nezemřete. Bůh je žárlivý. On ví, že když z toho stromu budete jít, budete jako Bůh. Jezte klidně z toho stromu! Nemusíte Boha poslouchat. Poslouchejte raději mne!“

A lidé uvěřili lži dálba místo Boží pravdě. Člověk se vzbouřil vůči Bohu. Všechny těžkosti, utrpení, všechny války v historii lidstva jsou důsledkem skutečnosti, že člověk se vzepřel proti Bohu. Od té doby člověk kradl a lhal, zabíjel a nenáviděl, vyžíval se ve svých choutkách a dělal vše zlé, co s tím souvisí. Každý z nás je tím zasažen. Není jisté, zda máme tělesné nemoci, ale jednu duchovní nemoc máme všichni v sobě: hřích.

A za hříchem stojí satan.

Klamné obrazy

Boží pravdu jsme vyměnili za lži dábala. Bible například učí, že sex mimo manželství je hříchem. Ale media a reklama stále propagují, že neomezené sexuální využití je jedinou cestou ke štěstí. A mnoho lidí tomu věří. „Odplata za hřích je smrt,“ říká Bible. Nikdy se nemůžeme dopustit sexuálního hříchu a dělat jakoby se nic nestalo – často se nám to nepodaří ani emocionálně. A za to budeme voláni Bohem k zodpovědnosti, tak jako ostatně při každém hříchu.

Mladí lidé hledají pokoj a uspokojení. Berou drogy, alkohol, praktikují volný sex... a doufají, že skrze to najdou radost, štěstí a smysl ve svém životě. Ale nic z toho nenajdou. Proč? Dábel je

uvádí svou lží do přeludu. Balamutí je: „Budeš jako Bůh, to je cesta ke zdaru.“ Bible však říká zcela jasně: „Potěšení z hříchu trvá krátce, potom přijde zlá pročitnutí: „Mzdou hříchu je smrt“ (Rím 6,23).

Ježíš slibuje: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými“ (Jan 8,32). Co je pravda? Ježíš řekl „Já jsem pravda“ (Jan 14,6).

On je tou jedinou absolutní pravdou.

V Janově evangeliu také najdeme pravdu o lásce. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Bůh vás miluje! Největší historie lásky ve vesmíru je Boží láska k nám lidem. Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní (Rím 5,8).

Nejhlbší obraz lásky nám zprostředkuje kříž. Tam Kristus zemřel za nás. Kříž ukazuje, jak velmi nás Bůh miluje. Zde obětoval svého Syna pro nás. Když Ježíš v tento strašný okamžik zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27,46)

Vytrpěl útrapy pekla a soudu, který bychom si byli zasloužili my sami. Nesl vaše a moje hříchy na kříži a zemřel na našem místě.

Obrat

Ježíš nás také nenechal v pochybnostech o pravdě obrácení. Nenechte se zmást slovem obrácení. Obrátit se znamená změnit se. Smíte se obrátit. Ne k systému, ne k filozofii, ne k církvi. Smíte se obrátit k osobě Ježíše Krista a poznat, že On je váš Spasitel a učitel. Ježíš říká: „Jestliže se neobrátíte a nebudeste jako děti, nevezjdete do království nebeského“ (Mt 18,3).

Už jste se odvážili nového startu v životě s Ježíšem? Jste si tím jisti? Byla chvíle ve vašem životě, ve které jste hluboce litovali svých hříchů?

Pravda vás vysvobodí, byla Ježíšova slova. Vysvobodí z čeho? Z trestu za hřích. Nikdy nebudete muset být v pekle. Budete osvobozeni od moci hříchu a budete to ve svém životě prožívat. A jednoho dne můžete být osvobozeni od stálé přítomnosti hříchu. Neboť až zemřeme a půjdeme do nebe, zjistíme, že tam už není žádný hřích. Stali jste se svobodnými! Ježíš je pravda, dábel je lhář. Máte volbu, komu chcete darovat svou důvěru. Ježíš na vás čeká s láskou. Chcete-li od této chvíle vést svůj život s Ním, vyslovte tuto modlitbu: „Přijímám tě, Pane Ježíši, jako svého Pána, Učitele a Zachránce. Chci tě následovat a sloužit ti. Lituji, co jsem učinil ve svém životě špatného. Prosím, odpusť mi. Amen.“

Billy Graham,
Entscheidung 2012
Překlad: E. Titěrová

Boh je dobrý, má s nami dobré plány

„Dakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo naveky trvá jeho milosť“ (Ž 106).

„Ja poznám svoje zámery, ktoré mám s vami – znie výrok Hospodina. Sú to zámery pokoja a nie nešťastia, dám vám budúcnosť a nádej.“

(Jer 29, 11)

Boží láskyplné jednání

Marie Horáčková

Ne náhodou zní název květnového vydání Rozsévače „Nechme vstoupit lásku“.

O Velikonocích jsme oslavovali Ježíše, vzdávali Mu chválu z celého srdce a ve shromáždění jsme společně vzývali Jeho jméno a děkovali Mu. Měli jsme srdce naplněná Boží láskou. Konala se různá misijní setkání, ale po Velikonocích jsme opět vkorčili do běžných všedních dnů a může se stát, že se cítíme vyčerpaní a unavení. A řekneme si: „Teď už je po radosti, už nás čekají jen ty šedivé starosti a práce bez radosti. Ale je to opravdu tak? V Bibli je zapsána situace, která se stala již před dvěma tisíci lety – také po Velikonocích, po ukřižování, po hřbu a zmrtvýchvstání Ježíše, kdy se Šimon Petr, Tomáš, Natanael, Jakub a Jan s dalšími dvěma učedníky rozhodli, že se vrátí ke své původní práci. Co jiného by měli dělat? Neviděli jinou možnost, než jít znova lovit ryby a žít tak, jak byli zvyklí před setkáním s Ježíšem. Ale té noci neulovili nic. V evangeliu, podle sepsání Matouše dále čteme: „Když začalo svítat, spatřili učedníci na břehu Ježíše, ale nevěděli, že je to Pán. Ježíš jim řekl: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme“ (Mt 21, 4 – 5).

Poradil jim, kam mají hodit sítě. Někdy při svém rozhodování zapomínám na Ježíše a On zatím stojí přede mnou a čeká. První poznal vzkříšeného Ježíše učedník, kterého Ježíš miloval, a řekl to Petrovi. Ten se hned vrhl do vody a brodil se vodou na břeh. Do sítě se chytilo tolik ryb, že je nebylo možné ani vytáhnout. Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. Ježíš věděl, kde jsou, co dělají a co potřebují. Miloval je. Vyšel jim vstříc a postaral se o ně. Předem jim připravil jídlo z toho, co neulovili. Potom je požádal, aby přinesli něco z jejich úlovku,

který měli také jen díky tomu, že poslechli Jeho rady. Řekl jim: „Pojdte jist.“ Potom už následoval rozhovor Pána Ježíše se Šimonem Petrem, který vyznává: „Pane, ty víš, že tě mám rád.“ A Ježíš mu říká: „Následuj mne.“ Duch svatý, který byl následně seslán, naplnil srdce dvanácti apoštolů, včetně Petra tak mocně, že nemohl jinak, než kázat Slovo Boží a jít do služby v Jeho světle. Denně si chci připomínat, že každý den je Bohem prozářen. I den, kdy se zrovna necítím dobře a věci právě nejdou tak, jak by měly. I když každý den nepořádám oslavu, přece mohu uvnitř v srdci oslavovat a každou chvíli si uvědomovat, kdo jsem v Bohu a co to pro mne znamená. Vím, že je Ježíš se mnou po všechy dny, nejen v ty dobré, a že mne miluje láskou pro mne nepředstavitelnou, jak nedovede milovat žádný člověk. Když mi Bůh zpětně ukáže nějaký můj hřích, s bolavým srdcem prosím o smilování. Jsem si stoprocentně jistá, že slyší a moje hřichy mi odpouští. Je se mnou vždy, jak zaslíbil, a postará se o mě a moji rodinu, moje děti. Jen čeká, až začnu k Němu volat. Jakmile se na Něj obrátím, zabírá území a naplňuje je svou láskou a laskavostí, znovu mne naplní je pokojem. On přesně ví, co dělám, a co potřebuji. Denně se stará o moji obživu, o moji práci, má se mnou dokonalý plán. Ode mne žádá poslušnost. On je láska. V ní mám život. Jestliže se nechám naplnit Jeho láskou, a On jí má dostatek, pak teprve mohu něco vnímat, řešit, něco dělat a něčemu porozumět.

Proto říkám: „Ne má, nýbrž Tvá vůle se staň.“ V Jeho vůli je pro mne to nejlepší. Už nespolehám sama na sebe, ale na Jeho moc a sílu. S Ním chci kráčet po zbytek mých dnů tady na zemi, s Ním chci žít v nebi společně s mými drahými.

Vtomto krátkom zamyslení chce me myslieť v perspektíve večnosti, pričom dnešok je jej súčasťou.

Z uvedených textov, ako i z mnohých iných miest Božieho slova sa dozvedáme, že Boh je dobrý, zmýšľa s nami dobre a chce nám dať šťastnú budúcnosť. Ako Boží ľud to prijíname a veríme tomu. Máme však aj otázky. Kladú ich ľudia okolo nás, a často si ich kladieme aj my sami. Otázky, na ktoré nemáme odpoved', otázky, ktoré vystavujú našu vieru pochybnostiam a skúškam.

Ak je Boh dobrý, prečo musia niektorí ľudia trpieť chorobami, sklamaniami, zármutkom, niekedy i po celý svoj život? Prečo zomierajú nevinné deti i dospelí od hladu? Prečo nevinní civilisti zomierajú vo vojnách a pri teroristických útokoch? Prečo sú niektorí ľudia zdraví, úspešní v živote, obklopení bohatstvom, zatiaľ čo iní žijú v chudobe, osamelosti, často bez práce a bojujú o holé prežitie? Prečo sa často i Kristovi verní nasledovníci stretávajú v živote so zlom? Prečo Boh odpovedá na ich dobré snaženie v službe pre Noho ľázkymi skúškami a utrpením? Nie sú to ľahké otázky.

Zjednodušené odpovede pytajúcich sa neuspokoja. Na niektoré dostaneme odpoveď až u Noho vo večnosti. Tak čo, je Boh dobrý? Má s nami dobré plány? S pokorou vyznávame: Áno, je dobrý, a to aj napriek porušenosti vláducej okolo nás. Milujeme Ho, pretože je tvorcem všetkej krásy okolo nás, je zdrojom našej sily, nádeje a odvahy. Obklopuje nás ľuďmi, ktorí nám pomáhajú vo chvíľach, keď to potrebujeme. **Veríme v Boha, ktorý je dobrý, pretože v búrkach a krízach nášho života, v našom zármutku, sklamaniach, chorobách je s nami, je v nás, je pri tom.**

Dkva

Bumerang sa vracia

Fero Kríž

Pamäťám si ten deň, akoby to bolo dnes. Bola nedela a ja som mal práve osem rokov. Po návrate z nedelnej besedy mi pri obede ocko pogratuloval k narodeninám a poprial mi všetko najlepšie do ďalších rokov. Potom odišiel do práce. Vo večerných hodinách, keď sa mal vrátiť domov zo služby – bol vlakvedúci – prišiel namiesto neho prednosta železničnej stanice vo Vsetíne so zdrvujúcou správou, že nás ocko už nie je medzi živými. Ja a moja dvanásťročná sestra sme boli zrazu polosiroty. Všetka starosť o rodinu s dvoma nezaopatrenými deťmi zostala na pleciach našej mamičky – hrdinky. Nemala to v živote ľahké. Boli tu deti, dom, tažká práca, no ona nikdy nezabúdala na svojho Boha a Spasiteľa Pána Ježiša Krista,

u ktorého nachádzala silu a útechu. Verila Bohu i vtedy, keď sa mnohí známi a blízki od nej odvracali, hoci ona dúfala, že jej v núdzi pomôžu. Dnes sa často vo svojich spomienkach vraciam do toho obdobia a uvedomujem si, že hoci som ju zarmučoval svojím správaním, napriek tomu sa budoval medzi nami zvláštny vzťah milujúcej matky a syna.

Roky mamičke pribúdali a prichádzali aj choroby, medzi nimi aj zákerná cukrovka, pre ktorú jej hrozila amputácia nohy. Táto nečakaná správa ju ohromila, nevedela si predstaviť, ako sa má s novou situáciou vyrovnáť. Čažko prežívala verdikt lekárov, aj napriek tomu, že som sa ju snažil utešovať a slúbil som jej, že sa o ňu postarám. Videla pred sebou syna, ktorému sa treba oženiť a založiť si rodinu. No ja som jej slúbil, že sa môže na mňa spolahnúť a že aj keby celému svetu zavadzala, postarám sa o ňu a v žiadnom prípade ju nedám do nijakého ústavu. Spolupatientky, ktoré nás pozorovali a počúvali, neboli len prekvapené, ale dojalo ich to až k slzám. K amputácii nohy nedošlo. O päť dní si ju povolal

k sebe Pán života a smrti, v ktorého uverila, na ktorého sa celý život spoliehala a od ktorého očakávala pomoc. Odišla skromná, vzácná žena a príkladná matka.

Po tridsiatich piatich rokoch od jej smrti ma postrela rovnaká životná situácia. Nezostalo len pri verdiakte lekárov, lebo Pán Boh môj život neukončil. Lekári museli konať a ja som zostal s amputovanou nohou. Po niekolkých dňoch pristúpila k nemocničnému lôžku moja najmladšia dcéra so slovami: „Oci, počúvam na teba stážnosť. Odmietaš jeť a nechceš spolupracovať s nemocničným personálom. Nerob to, prosím! Ty si ten najlepší otec na svete, a keby si aj celému svetu zavadzal, mne a mojim sestrám zavadať nebudeš. A či si zabudol? Na svojho deda čakajú tvoje vnúčatá!“ To bola najpotrebnejšia injekcia, ktorú som po operácii dostal.

Ak máte svojich rodičov, vážte si ich a budte svojim deťom príkladom pekných vzťahov. Konajte tak, aby ste nemuseli plakať, že vám v tažkej chvíli nemá kto podať s láskou ani len pohár vody!

Příbeh vytopeného skladu

Petr Mečkovský

Naše víra býva někdy proměnlivá jako dubnové počasí. Býváme nadšení z Hospodina, ale potom také přicházejí dny, kdy se nám víra ztrácí. Tehdy je dobré si připomenout, co všechno s námi v krizových situacích Bůh učinil. Jak nám pomohl projít těžkými situacemi. Tak jako se před Izraelity rozestoupil Jordán, protože podle Hospodinových pokynů nesli truhlu smlouvy.

Na paměť tohoto Božího jednání poručil Jozue vybrat z Jordánu 12 kamenů, které pak postavil v Gilgálu. I my křesťané si můžeme připomínat, co všechno Pán učinil v letech minulých. Ve svém životě jsem prožil řadu různých zázraků.

Chci si je připomínat a svědčit o nich druhým.

V osmdesátých letech jsem pět let vedl knihkupectví s prodejem skript Vysoké školy zemědělské v Brně. Knihkupectví sídlilo blízko mého bytu v Černých Polích. Každý rok se prováděly nehlášené kontroly – revize s inventarizací fyzického majetku povronané s účetním stavem knih. Na základě této revize na ředitelství Knihy věděli, jak které knihkupectví hospodaří. Jednoho dne se u mých dveří objevily moje bývalé kolegyně z Kontrolního oddělení generálního ředitelství. Neměl jsem žádný strach, hospodařil jsem podle svých možností dobře. Po třech dnech jsme očekávali výsledek. Ouha! „Petře, máš tady manko, a veliké! Čtrnáct tisíc korun.“ V té době to byly nějaké peníze! V rámci míry trestního sazebníku to bylo na několik měsíců i let v kriminále. Za totality se hospodářská kriminalita trestala

víc než jiné přečiny. Byl jsem zoufalý. Věděl jsem, že jsem si nic pro sebe „neulil“ a netušil jsem, kde by to manko mohlo vzniknout. Možnosti mohlo být víc: Nedostatečná přejímka zboží, neporádek v dokladech, drobné krádeže návštěvníků knihkupectví. Ale ty drobné krádeže nemohly činit takovou částku! Chyba nastala patrně někde v účetnictví. Všichni jsme dlouho hledali v dokladech a znova ve fyzickém stavu knih a skript. Ale nic se nenašlo. Kolegyně mi daly klíče od prodejny a řekly mi, abych druhý den donesl bud' hotové peníze, nebo abych si „někde“ sehnal knihy v hodnotě 13 tisíc korun. Částka jeden tisíc korun byla stanovena na odpis. Byly na mne hodné, byl jsem jejich bývalý a snad znova budoucí kolega. Vyšly mi vstří. Co s tím? Rychle jsem zavolal příteli knihkupci, aby mi na „převodku“ poslal zmíněnou částku, že mu ji do týdne vrátím. Objednal jsem podnikové auto, dovezl zboží a ráno měly revizorky knihy fyzicky za třináct tisíc korun. Připsaly je ke skladu, který byl umístěn v areálu školy, ale mimo prodejnu, kousek od ní. Tam jsem měl té měr neprodejně knihy a věci, u nichž se evidoval jen malý pohyb. Takže inventura dopadla v té chvíli dobře. Kolegovi jsem půjčené knihy vrátil. A ted? Co s tím? Revize musí být do roka znova, chybí mi 13 tisíc korun a to nejsem schopen našetřit. Kde to mám sehnat? Byl jsem z toho zděšený. Jedna bitva byla vyhraná, ale válka pokračuje! Vzpomněl jsem si na Boží pomoc. Ne, že bych se průběžně ne-modlil! Ale tehdy jsem křičel v duši k Pánu Ježíši: „Pane, pomoz!“ Napadlo

mňe napsat si takovou dětskou modlitbu, skoro naivní, ale upřímnou: „Pane Ježíši, co uděláme s těmi třinácti tisíci?“ A tuhle modlitbu jsem dal, považte, doma na skříň, aby si ji nikdo nemoohl číst, jen Hospodin s nebe. Možná, že by mne považovali za blázna. A už jsem se za to tehdy nemodlil. Za měsíc u mne někdo odpoledne po práci zazvonil. Ve dveřích stál instalatér Vysoké školy. „Pane vedoucí, ve vašem skladu prasklo topení, voda vyplavila celý sklad. Byli jsme se tam podívat a bohužel, knihy jsou zničené!“ Hoši ani netušili, jakou mám radost! Sel jsem se tam s nimi podívat. Ano, sklad a zboží v něm bylo zatopeno a zničeno.

Bůh můj nechtěný dluh spláchl. Přišla ještě komise z ředitelství, celou částku odepsala, a já měl pokoj.

Takový je Bůh.

Žiť ako Božie milované dieťa

„Napodobňujte teda Bohu ako milované deti a žite v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal samého seba za nás ako dar a obetu Bohu príjemnej vône“ (Ef 5, 1 – 2).

Prednedávnom som spolu so svojím synom stála na chodníku a čakali sme, kým sa na semafore objaví zelený panáčik.

Vedľa nás postávala skupinka mladých ľudí. Bolo daždivé počasie a na ceste sa tvorili kaluže vody. Zrazu jedno z áut uháňajúcich po vozovke vbehlo do špinavej mláky a skupinku mladých ľudí ostrieckalo. Spustili spršku nadávok toho najtvrdšieho zrna. Veľmi ma to rozhnevalo hlavne kvôli tomu, že vedľa mňa stál môj syn a musel si to vypočuť. Prešli sme cez cestu. Mladí stále kráčali pred nami po chodníku.

Synovi sa zdalo, že nás zdržujú, a tak ich začal predbiehať. Nechtiac pri tom stúpil jednému z chlapcov na nohu. Chlapec začal hundrať a povedal neprijemnú poznámku na adresu môjho syna. To som sa už neovládla a odpovedala som mu dosť podráždeným a nahnevaným tónom. Zanadával si popod nos a celá skupinka zabočila iným smerom.

Malá, banálna príhoda, no ja som nad ňou premýšľala ešte niekolko dní. Ako som sa to zachovala? Správala som sa v danom momente ako Božie milované dieťa?

Bola som príkladom pre mladých ľudí, ktorí pravdepodobne nezažívajú veľa dobrých skúseností vo svojom okolí? Bola som príkladom pre svojho syna v tom, ako má premáhať dobrým zlé? Žiaľ, musím smutne skonštatovať, že NIE! O čo mûdrejšie by bolo v pokoji upozorniť mladých ľudí na nevhodnosť slov, ktoré používajú, a povzbudiť môjho syna, aby sa chlapcovi ospravedlnil za to, že mu stúpil na nohu...

MK

Jak být služebníkem ve vedoucí pozici

Ježiš říká:

Řekl jim: „Pojdte za mnou a učiním z vás rybáře lidí. (Mt 4, 19)

„Pojdte za mnou,“ znamená jít za Ním, jít v Jeho stopách - být jako On. Když se díváme na svět, vidíme, že vedoucí jsou ti, kteří nám dávají příkazy. Řeknou nám, když něco zkazíme, a to nás může bud' povzbudit anebo potrestat. Když se podíváme do Bible, vidíme malý, ale přesto zásadní rozdíl: Ježiš nám neříká, co máme dělat, ale ukazuje nám, jak dělat věci jako vůdčí osoby.

Je Pán Ježiš můj konečný vůdce? Jsem ochoten Ho následovat i v této oblasti?

V mé osobním životě mám stále více a více zodpovědnosti: Mám více lidí k vedení, kteří potřebují ukázat směr. Dostala jsem se do bodu, kdy jsem se musela rozhodnout, zdali budu následovat zlé cesty světa nebo cesty mého Pána.

„Mezi vámi tomu tak nebude, ale kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vaším služebníkem; a kdo by chtěl být mezi vámi první, bude vaším otrokem. Stejně jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20, 26-28)

Bible je jasná. Vedení není o slávě, materiálních věcech nebo hľadání permanentní chvály od lidí. Ale je to o každodenném umenšování sama sebe a hľadáním jak být služebníkem všech.

Mnohokrát jsem se ptala sama sebe: „Jsem ochotna udělat to stejné, co vyžadují po ostatních lidech?“

Několik hodin strávených stříháním papírů, znova a znova cvičit stejné scény pro drama, jít ven do chladu? Upřímně, často jsem si musela přiznat, že by mě odpověď zněla ne. Ale s Ježíšem mám vítězství!

Nepotřebuju změnit své myšlení nebo hledat nějaké nové cesty, ale prostě a jednoduše poslouchat.

A tehy, když jsme posluší Božímu Slovu, zjistíme, že není větší radost než vědět, že náš Spasitel může být oslavěn v našem životě.

Tanyi Timi

(Vedoucí duchovní a evangelizační služby na Biblickém institutu v Maďarsku)

Veľkonočná nedele

8. 4. 2012

v Banskej Bystrici

Napriek oficiálnym predpovediam počasia (i v televízii, i v rozhlasovej), že bude pršať a snežiť a že slniečka si na Veľkú noc neužijeme, veľkonočné ráno nás privítalo temer bezoblačnou oblohou, len meteorológovia mali pravdu, že sa značne ochladí. Bolo blízko nuly a svieži vetrik pocit chladu ešte vystupňoval. No veľká sála nášho zhromaždenia nás proti nemu dostatočne ochránila, a keďže bola plná, naplnil nás hrejivý pocit tepla aj z vzájomného spoločenstva, a to tým viac, že sme mali aj slávnosť svätého krstu.

Po prečítaní veľkonočnej zvesti z ev. Matúša 28, 1 – 9 a piesni „Ve skalním hrobě spal Ježiš můj Smírice“ sme sa vrátili krátkou filmovou vložkou k udalostiam Veľkého piatku. Uvedomili sme si, že to bol ťažký a bolestný zápas, ale že bol víťazne dobojaný a dnes môžeme radostne oslavovať Pána, ktorý nezostal v hrobe. Prázdný hrob dokumentuje Jeho slávne víťazstvo nad smrtou, čo podčiarkol aj blok piesní chvál pod vedením brata Rasta Majera. Zdôraznil nutnosť prežiť túto udalosť v radostnej istote a vďake za spasenie, ale i jej záväznosť pre praktický život kresťana.

Na základe textu Rim 6, 3 – 14 objasnil brat kazateľ Uhrin význam a zmysel krstu veriacich a potom predstavil zhromaždeniu štyroch krstencov, ktorí následne vydali pred zhromaždením svedectvo o svojom obrátení a rozhodnutí vyznať svoju vieru v Pána Ježiša Krista aj v krste. Trojicu sestier z domáceho prostredia doplnil brat, ktorý pochádzal z prostredia muslimského. Jeho dramatické obrátenie vyvolalo veľmi negatívnu, tvrdú reakciu príbuzných a nelahké zápasy v osobnom živote.

Po ďalšom bloku chvál a modlitbách zhromaždenia za krstencov nasledoval vlastný akt krstu, pri ktorom každý krsteneck osvedčil svoju vieru v Pána Ježiša ako Božieho Syna a svojho osobného Spasiteľa. Kým sa krstenci vrátili medzi nás, poslúžil nám Božím slovom brat Vlado Boško. Vo svojej kázni sa zamýšľal nad slovom Pána Ježiša podľa

Jána 10, 10: „Ja som prišiel na to, aby (moje ovce) mali život a aby mali hojnosť.“ Nemôžeme si pri tom nevšimnúť, že tu nejde tak o telesný, hmotný život (hoci i pre túto oblasť platí Božie požehnanie), ale predovšetkým o život duchovný. A tam platí, že hojnosť prichádza cez zomieranie, cez smrť, cez vzdanie sa vecí, ktoré tomuto životu a hojnosti v ňom stojia ako prekážka. Pre ľudí, ktorí chcú žiť s touto perspektívou, je charakteristické, že sú ochotní obetovať sa, sú ochotní zomrieť, aby mohli žiť v novote života. Žiť v živote, pre ktorý platí zasluženie o plnosti. A to je slovo, ktoré je aktuálne nie len pre krstencov, ale i pre každého z nás, lebo Veľká noc a jej posolstvo o smrti a vzkriesení ukazuje cestu k radostnému a požehnanému nasledovaniu nášho Pána cez všetky

problémy praktického života.

Po spoločných modlitbách vdaký a pozvania k Pánu Ježišovi piesňou „Pojď k Spasiteli, pojď ještě dnes...“ predstúpili pred zhromaždenie krstenci ešte raz s bratmi zo staršovstva, ktorí ich v modlitbách so vzkla- daním rúk požehnali a zverili do rúk Božích.

Bodku za celým zhromaždením vytvorila Večera Pánova, po ktorej nasledovalo už len sladko-slané občerstvenie s možnosťou stráviť ešte pári chvíľ v rozhovoroch a vzájomnom obecenstve v peknej zborovej atmosfére.

Peter Synovec
(Zborová kronika)

Počátek rodiny

Vlastimil Pospíšil

Časový rozsah doby, kdy Hospodin-Stvořitel chodil po ráji, kdy stvořil muže a ženu, bychom jen stěží odhadovali. Adam a Eva se v každém případě stali prvními manželi. Po vyhnání z ráje se jim nejdříve narodili dva synové – Ábel a Kain. A zde je počátek historie rodiny. První rodina prožila hned na počátku krizi, jakou dodnes prožívá mnoho rodin. Krize začala odpadnutím od Hospodina. Neposlušnost přinesla člověku pád a má dodnes obrovské množství výhonků, které se množí a přinášejí trpké ovoce. Ale i v době před potopou existovaly vzácné výjimky. Vzpomenu jen dvě rodiny: Enochovou a Noeho. V těchto těžkých dobách se našly rodiny, které byly solí a světlem svému okolí.

Manželé toužili po dětech

Po čem tehdy manželé nejvíce toužili, byly děti - **zejména synové**. Tato touha měla přednost před zlatem, stádem dobytka, lány polí, kariérou jakéhokoli druhu. Mezi takové rodiny patřila rodina Abrahamova. Nebyla úplná. Abrahamova manželka Sára byla neplodná a oba manželé se s touto skutečností jen těžko smířovali. Hledali tedy náhradu a to bylo téměř nesnadné. Abraham počítá s tím, že odejde na věčnost bezdětný a majetek, který během svého života nashromáždí, zůstane jeho služebníku Eliezerovi Damažskému. Abraham měl více služebníků a služebnic, otroků a otrokyň, ale Eliezer Damažský k Abrahamovi přišel a Abraham přišel k němu. Rozhodl se, že vše, co v životě získal, zanechá jemu. Takového pokračovatele svého rodu si Abraham nepředstavoval, ale podle jeho soudu byl tím nejlepším dědicem. Do Abrahamových plánů však zasahuje Hospodin svým slovem: „**Nebude ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude,**“ (1. M 15,4).

U Pána Boha není nic nemožné

Abrahamova rodina se stane plnohodnotnou až po naplnění Hospodinova slibu.

Také Abraham patřil mezi lidi s pochybnostmi.

Čím více Bůh „prodlužoval“ naplnění svého slibu Abrahamovi, tím více rostla u Sáry nedůvěra a zdá se, že Abraham Sáře tak trochu podléhal. Sára uvažovala takzvaně „reálně“. Nabídla Abrahamovi svoji otrokyni Hagar, aby s ní zplodil potomka. Ten bude jejich synem. To už bude rodina úplná. Určitou dobu to tak i bylo. Když Hospodin dal Abrahamovi zaslíbení a syn ze Sáry byl v nedohlednu, Abraham nabídl Hospodinu Izmaele. Nebude už dědicem otrok Eliezer Damažský, ale syn Abrahama zmlozený. Avšak Hospodin jeho nabídku odmítl a Abraham se Sárou se museli naučit čekat, Pánu Bohu důvěřovat. Nejednou jim trpělivost povolila, ale Pán Bůh se na ně nehněval. Občas jim připomínal, že má stále v paměti svůj slib. V době, kdy už Sára pokládala rození u sebe za nemožné, se jim narodil syn Izák. U Pána Boha nic není nemožné.

Během let se rodina vyvíjela, zdokonalovala nebo i upadala.

Záleželo na zvyklostech, kultuře toho či onoho národa,

kmeni. Dnes je často slyšet o úpadku rodiny. Jakoby ten starý a osvědčený způsob rodiny doznával. Jakoby zápis v matričních knihách nebyl základem rodiny. Ano, zápis v matrice nikdy základem rodiny nebyl. Kdyby tomu tak bylo, ne každá rodina by jej vždy akceptovala. Naději na přežití má jen rodina, která je „zaregistrovaná“ v jiném registru a knihách, než na matričním úřadu. Abrahamova rodina procházela krizi, ale vždy obstála, neboť byla zakotvená v Bohu, který se nestyděl slout Bohem Abrahamovým.

Základem manželství je láska

Nejde však o zamilovanost. Zamilovanost je pouze dočasná a z té se nejednou vytvoří trvalá láska. Jen láska překonává tu nejtěžší cestu života. Řečeno novozákonné, rodina, která je zakotvena v lásce AGGAPE – to znamená: „**Miluj svého bližního jako sebe samého.**“ V rodině, v manželství, platí tento verš dvojnásob!

Co je smyslem života?

Abraham se spolehl na Hospodina. To v konečném důsledku přineslo své ovoce, které stále platí. Nejen že se na ně díváme, ale můžeme je i ochutnávat, když budeme činit to, co činil Abraham. Po narození vytouženého a dlouho očekávaného syna Izáka, neupřel Abraham svůj zrak jen na něj. Syn nebyl smyslem jeho života. Koho Abraham miloval více než sebe, svého syna a svou ženu Sáru - byl Hospodin. Tato rodina přinesla ovoce a požehnání nejen pro sebe, ale pro celý svět, až jednou do jeho ukončení.

Rodina začleněna do díla spásy

Vrcholem Abrahamova požehnání se stává div, kdy se narodil Syn Boží, kdy tento Syn Boží umírá na Golgotě, třetího dne opouští hrob a stává se vítězem nad smrtí, satanem a peklem. Hle, jak požehnaná byla rodina Abrahamova! Bůh ji začlenil do svého díla spásy! Každá rodina, zakotvená v Bohu, je požehnáním nejen pro sebe, ale pro všechny, kam sahá její působnost - ovoce - svědectví o Boží lásce.

Vyvýšenosť lásky

Ó láska, láska, najdrahšia perla ty,
bud' našou krásou, ozdobou,
len príd', skut' v jedno tých, čo veria ti,
a zdob nás Božou podobou.

Tá tvoja šírka objíma celý svet,
ty v každom z nás len brata znáš,
nech máme bielu, žltú či čiernu plet',
do vena všetkým šťastie dás.

Po tvojej dĺžke putuje ľudský rod,
ty spájaš otcov s dietkami,
ty správny dás smer, kompas si všetkých dôb,
noc tmavú krášliš hviezdami.

Tá tvoja hľbka vyčerpať nedá sa,
i hory hriechov zakryje,
je večné more, nič sa z nej nestráca,
i ked' nás stokrát obmyje.

Tá tvoja výška do neba zdvihne nás,
ty tiahneš vždy len k Bohu blíž.
Ó láska, láska! – čo pre nás znamenáš,
to zjavil ľudstvu Kristov kríž!

Ondrej Betko st.

Sjezd delegátů Bratrské jednoty baptistů v Lovosicích

Milan Kern

Vsobotu 21. dubna 2012 parkovala v okolí lovosické modlitebny celá řada automobilů. Do modlitebny se sjeli delegáti téměř ze všech sborů BJB. Plánovaný program byl bohatý. Vždyk k jednání bylo předloženo celkem 18 sjezdových návrhů.

Zpočátku probíhalo jednání velmi hladce, dokonce se značným časovým předstihem. Potom přišly na řadu návrhy, které vyvolaly delší a místy až vyhořenější diskusi. Nejdříve jednání o **návrhu na teologickou komisi**. Z jednání vyplynulo, že některé sbory mají obavu z pestřejšího složení komise a snad přisuzují teologické komisi větší kompetence, než jí mohou v našem kongregačním zřízení naležet.

Další rozsáhlější diskusi vedli delegáti k návrhu na **změny v Ústavě BJB**, konkrétně přílohy „**Zásady a stanoviska**“ a přílohy „**Základní rámec sboru**“. Předkladatelé navrhovali některé body rozšířit a více konkretizovat, jiné zcela nově doplnit - jako nové body. Protože návrh sleduje větší zásah do Ustavy, bylo rozhodnuto, že případná změna projde větší diskusí a ta bude pokračovat na setkání Rady zástupců sborů.

Ale tím nejnáročnějším tématem k projevnávání byla otázka „**finančního narození vztahu státu a církvi**“. V době podávání sjezdových návrhů se jevilo, že jednání zákonodárců finiše a že nastává čas diskuse ke konkrétnímu návrhu zákona. Výkonný výbor proto předložil Sjezdu delegátů návrh ke svolání mimorádné Rady zástupců sborů, kde se bude jednat jen o této věci - zda tyto finanční prostředky přijmeme nebo nepřijmeme. A pokud ano, jak bychom s nimi naložili. Ovšem turbulence na české politické scéně v době konání sjezdu byly natolik vážné, že osud tohoto zákona nebyl vůbec jistý. Proto Sjezd delegátů přijal rozhodnutí o podmíněném konání Rady zástupců sborů. Jestliže bude další vývoj směřovat k přijetí příslušného zákona, setkání Rady zástupců sborů se uskuteční. Pokud nás čekají předčasné volby, zřejmě bude všechno jinak a nebude o čem jednat.

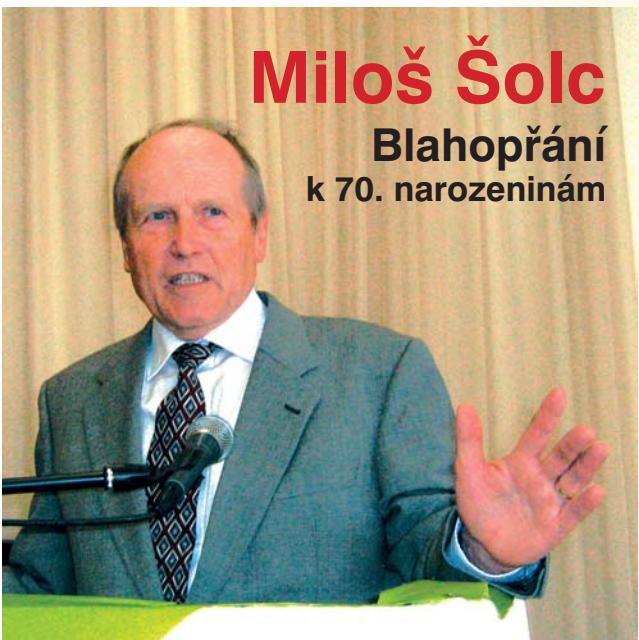
To nejlepší na konec. V programu jednání bylo také rozhodování o žádostech dvou sborů do svazku sborů BJB. Naše řady rozšířili bratří a sestry z Myanmarské (Barma), kteří v naší zemi našli svůj nový domov a založili baptistický sbor s názvem „**Křesťanský bratrský sbor Čjinů**“. (Čjinové jsou jednou z minorit obyvatel Barmy.) Druhým novým sborem BJB jsou **bratří a sestry z Kuřimi** (u Brna). Ze skromných začátků v tomto městě vyrostlo díky Boží milosti, ale také věrné služebě, společenství, které dosud nebylo součástí žádné denominace. Nyní se rozhodlo přihlásit ke členství v BJB. Z těchto dvou nových sborů máme radost a doufáme, že brzy se o nich na stránkách Rozsévače dozvímme více.

Veřejné čtení Bible

Iv našem městě (v Blansku), se v prvních dnech měsíce dubna odehrálo čtení Bible na veřejnosti. Na náměstí, tam, kde kdysi stávala socha Klementa Gottwalda, stál na začátku dubna stánek s Biblemi, mikrofon, několik židlí a shromázdění lidí, kteří přišli bud' poslechnout Boží slovo, nebo jej čist. Celou akci zahajoval starosta města, tajemník a postupně se připojili zástupci církvi, které v našem městě pracují. Četlo se celý pátek, celou noc až do soboty a v sobotu večer bylo čtení Bible na náměstí ukončeno. Přinášíme vám několik snímků představitelů města, čtenářů a veřejnosti. Četli lidé, kteří šli původně jen kolem a zastavili se, četly děti, které šly z nákupu, z fotbalu nebo přišly s rodiči. Čtenáři se zapisovali do Kroniky. Tam někdo také vepsal přání: „**Kéž Duch svatý zasadí svoje slovo do téhoto zdí, ať hovoří k obyvatelům tohoto města, kteří nechťejí slyšet. Ať Bůh sešle svoje požehnání na toto město, aby v něm bylo vyvýšeno a oslaveno jméno Ježíš.**“

Marie Horáčková

Miloš Šolc Blahopřání k 70. narozeninám

Kdybys měl zhodnotit těch uplynulých 70 let, co v nich považuješ za nejdůležitější?

Pokud se mám jako křesťan zahledět na svůj uplynulý život ve smyslu této otázky, musím ho zkoumat pod „zorným úhlem věčnosti“, jak říkal prezent T. G. Masaryk. To znamená, pokusit se vybrat a seřadit skutečnosti, které hrály roli ve zno-vuzrození z Ducha svatého a plnění Boží vůle. Takových skutečností je celá řada, ale pro omezenost tohoto rozhovoru uvedu čtyři stěžejní.

Zcela jistě je tou nejvýznamnější skutečností Boží milost, kterou lze například vyjádřit slovy apoštola Pavla: „*On si nás v Něm (v Pánu Ježíši Kristu) vybral před založe-ním světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lá-sce...*“ (Ef 1, 4)

Svým významem byl pro mne nezastupitelný příklad rodičů, při kterých jsme spolu s mými třemi sourozenci viděli radostné a věrné hledání Božího království na prvém místě. Vůbec rodinné soužití v dět-ství a mládí je dodnes pro mne nezapomenutelné a vděčně se k němu ve vzpomínkách často vracím.

Významnou byla dále skutečnost, že někdy v mých čtrnácti letech jsem na výzvu tatínka začal číst den-ně alespoň jednu kapitolu z Písma svatého. Toto tatínkovo přání bylo pro mne zákonem, takže i například po večerních hokejových zápasech, někdy až po půlnoci, jsem svoji ka-pitolu přečetl. A když mi utekly myšlenky, tak jsem se při čtení vracel zpět, abych ji nepřečetl bezmyšlen-kovitě. Tato skutečnost sehrála jistě stěžejní roli při mé obrácení a zno-vuzrození z Ducha svatého.

Nepochybňě mezi to opravdu nejdůležitější patří ještě skutečnost,

že mi Pán Bůh dal hluboce věřící manželku. S tou jsme se ještě před začátkem manžel-ského života spo-lečně modlivali a hledali Boží vůli ve svém životě.

A protože jsem tehdy měl velice náročné povolání jako stavební in-ženýr, byl jsem na rozcestí. Buď po-někud zredukovat svoji práci v církvi anebo se stát na plný úvazek kazatelem. Pán Bůh na tyto společné modlitby odpově-děl velice záhy a já

dostal přímo zázračným způsobem státní souhlas ke kazatelské službě ve Zlíně.

Které období z těch 37 let kazatelské služby ti přineslo nejvíce radosti?

Je to hodně ultimativní otázka. V každém období kazatelské služby bylo mnoho radosti. Jestliže však opravdu musím říci, které období bylo to nejradostnější, pak to bylo působení v torontském sboru. Je to dáno především dvěma skutečnostmi: Předně tím, že sbor vyrostl z pět-atřiceti členů ke stovce a v podstatě všichni členové sboru, kterým to věk umožňoval, měli nějaké uplat-nění ve sborovém životě. My, jako imigranti jsme měli pouze tři oblasti našich zájmů: rodinu, zaměstnání a sborové společenství. A to druhé s tím souvisí. Naše tři děti vyrůstaly s vrstevníky, se kterými prožily jedinečné dětství a mládí. Přijaly Pána Ježíše Krista za svého Spasitele a postupně se zapojovaly do sboro-vého života. Mívali jsme nejrůznější sborové aktivity jako sborové pikni-ky, výlety, tábory, konvenční setkání, množství návštěv apod. Pro mne, jako kazatele, to nebyla vždy snad-ná práce. Vzpomínám například na to, jak jsem každý pátek najezdil kol-em osmdesáti kilometrů po Torontě, abych přivezl děti ze vzdálenějších míst na setkání v pronajaté tělocvič-ně. Že byl někdy automobil přeplněný k prasknutí, nemusím dodávat.

Chceš tedy říci ještě něco ze svých radostí ve službě?

Nemohu nezačít radostmi ze zno-vuzrození nových duší a následných křtů. Hned na první křest ve Zlíně nelze zapomenout. Jeden z mladíků na otázku, zda věří v Pána Ježíše Krista jako Syna Božího a svého

Spasitele, přímo vykřikl v přeplněné vsetínské modlitebně své „věřím!“ tak hlasitě, že to v řadách přítom-ných přímo zahučelo.

Nemohu zapomenout, jak na tá-boře v Janově nad Nisou, na moji první životní výzvu k přijetí Pána Ježíše Krista, zvedla svou ručku roz-tomilá dívčenka. Z dětských táborů jak v Československu, tak v Kanadě mám opravdu nepřeberně radost-ných zkušeností.

A co vedení pěveckého sboru „Jas!“ Hluboké vztahy se zpěváky a hudebníky! S tím pak souvisí i radost ze skutečnosti, že do mých služeb nastupovali druzí Pánem Bo-hem povolaní.

Nemohu nezmínit i vděčnost Pánu Bohu za to, že mne povolal zpět do vlasti a to do služby ve vinohrad-ském sboru. Tam jsem se duchovně narodil a v něm jsem mohl navázat na práci zakladatelů naší Jednoty. Z jedenácti Božích služebníků, kteří ve sboru sloužili, jsem dokonce de-vět znal osobně.

A konečně musím s vděčností Pánu Bohu vzpomenout čtyřleté období mé činnosti ve Výkonnému výboru BJB. Vzájemná láska, úcta, jednomyslnost a pracovitost jsou pro mne vpravdě nezapomenutelné.

Určitě jsi ještě aktivní ve službě. V jakých oblastech?

Po skončení kazatelské služby ve vinohradském sboru jsem pochopil, že mi Pán Bůh dává čas ke zpracová-ní tatínkových pamětí. Ta práce trvala zhruba rok a půl. Byla velice nároč-ná, protože tatínek psával poměrně často a tak po sobě zanechal množ-ství materiálu. Navíc paměti nepsal systematicky, často některé události opakoval, někdy se jeho vzpomínky lišily, navíc tenisové vzpomínky čas-to nedatoval a já byl nucen párat v tenisových archivech a dokonce i v Národní knihovně, abych je časově upřesnil. Význam této práce je však viditelný. Právě nyní vyšel její druhý dotisk a knížka byla dokonce namlu-vena křesťanskou stanicí TWR a je vysílána rozhlasem.

Po dokončení této práce jsem byl požádán jabloneckým sborem, abych se stal jejich dočasným kazatelem. Po dobu zhruba jednoho roku jsem tedy stál opět pravidelně na kazatelně a mohl kázat Boží slovo. V minulém roce jsem téměř kaž-dý týden mohl někde kázat anebo přednášet. A v těchto dnech jsem dokončil práci na „Stručné historii Československé baptistické kon-vence v USA a Kanadě“.

Nesmím však zapomenout, že jsem mohl doopatrovat své rodiče a

nyní alespoň malým dílem pomáhat v takové práci své manželce, která se stará se svou sestrou o jejich rodiče.

A co Tě nejvíce těší v tomto období života?

Vedle zmíněné práce mne především těší skutečnost, že naše děti patří Pánu Ježíši Kristu a že každý je svým dílem duchovně činný. Apos-tol Jan to říká ve své 3. epištole takto: „**Nemám větší radost, než když slyším, že mé děti chodí v pravdě.**“ (4. verš)

A protože bývám také mezi posluchači pod kazatelou, těším se z toho, když slyším hluboké kázání oslavujícího Pána Ježíše Krista. Vůbec se nedivím mému tatínkovi, který si v posledních letech svého života v Praze stýskal, že již nebývají odpolední shromázdění. Tak rád by byl i dvakrát za neděli u Božího slova!

Co bys rád vzkázal i prostřednictvím Rozsévače bratřím a sestram?

Kolik je vašim rodičům? 60 let

Jak to vlastně začalo?

Stalo se to už dávno, někdy na začátku padesátých let. Ona se se svými rodiči a sourozenci přistěhovala do Rapotína z Ukrajiny, z české vesnice Michalovka. Patřila do sboru Bratrské jednoty baptistů ve Vikýřovicích, on tam žil již od roku 1925. Tehdy se jeho rodiče i s jeho sourozenci přistěhovali z polského Zelova. A tak se zde, v místním sboru BJB, potkali. On na ní stále více myslil... a ona pak na něj také... až nastal den svatby.

Ta byla uspořádána ve dnech 31. května a 1. června roku 1952.

V sobotu se konal obřad na úřadu a v neděli ve sboru, při společném svatebním shromázdění.

Proto mají naši rodiče KAREL a MIROSLAVA JERSÁKOVI v těchto dnech právě ŠEDESÁT LET.

Právě tolik let z Boží milosti trvá jejich manželství. A to je velký důvod k oslavám našeho dobrého Boha.

Bůh jim moc požehnal, s nimi požehnal také nám dětem: mé sestře, která byla starší a mně. Z útlého dětství se velmi pamatuji na sváteční rodinné chví-

strám v obou našich „Jednotách“?

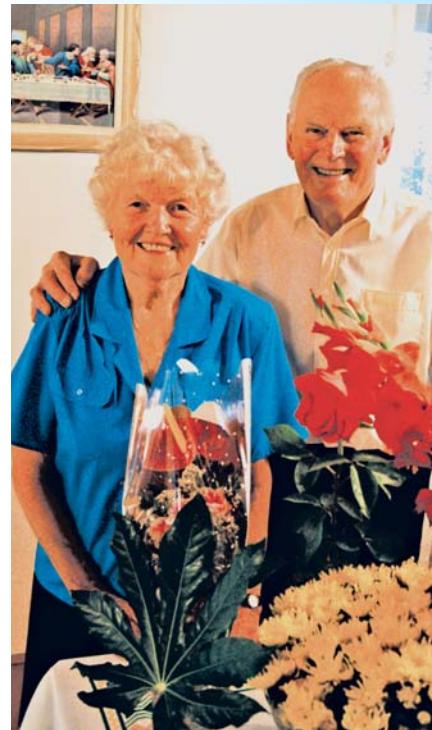
Protože jsem právě skončil zmíněnou práci na „Stručné historii Československé baptistické konvence v USA a Kanadě“, navážu ve svém přání na to, jak mne osloivila.

Od počátku (od konce 19. století) byla práce nesena úsilím o získávání nových duší pro Pána Ježíše Krista. Kazatelé bývali často nejprve kolportéry, kteří šířili Bible a duchovní literaturu. Věnovali se důsledně jednotlivcům a vedli je k touze po znovuzrození. Tak tomu bývalo i v počátcích našich Jednot.

Tím druhým nosným prvkem v historii byla veliká vzájemná láska a vážení si bratrského společenství.

K tomu bych rád povzbudil čtenáře Rozsévače a je to zjednodušeně řečeno: **Návrat k našim kořenům!**

**Rozhovor s jubilantem připravil
Jan Titěra**

nebo nějaká praktická pomoc, návštěva u potřebných.

Také u nás doma bývali dosti často různí hosté z jiných sborů i ze zahraničí a mezi nimi i kazatelé, kteří přijeli do našeho sboru. A bylo-li třeba, byli u nás i ubytováni a to i z toho důvodu, že jsme bydleli přímo naproti modlitebně a kazatelův byt, pokud v něm kazatel bydlel, byl malý. Nejvíce jsem si vždy pamatoval na strýčka Václava Tomeše.

Hostitelská služba jim zůstala až do dnes. Jejich kazatelé s rodinami – a těch se už vystřídalo ve Vikýřovicích více – byli a jsou až do dnešních dob jejich hosty při nedělním obědě a ale i jindy. Také zvali a zvou ke společnému stolu další lidi ze svého sboru, své přátelé a sousedy, se kterými budují přátelství a nadšeně jim zvěstují dobrou zprávu o spasení v Ježíši Kristu. Také já se svou rodinou jsem k nim zván na společný oběd, a to nás nebývá málo.... a oni – maminka ve svých osmdesáti, tatínek ve svých osmaosmdesáti letech – nás hostí při nedělních a narozeninových obědech. Jako děti jsme u nich vždy viděli jejich touhu zvěstovat evangelium a přivádět lidi ke Kristu. To bylo podpořeno modlitebním úsilím. Ke zvěstování evangelia také výrazně využili a stále využívají i novou dobu po pádu komunistického režimu. Sloužili a slouží v tomto směru mnohým lidem.

Jako lidé, žijící na této zemi, měli také věci, které nezvládali - situace, kdy chyběvali a hřešili. Ale věděli, ke komu se obracet a koho prosít o sílu a o odpusťení.

Až do těchto dnů jsou ve svém pokročilém věku téměř zcela soběstační....naopak ještě někdy pomáhají nám, i když nějakou drobnou pomoc také potřebují. My, jako děti jsme za ně, za jejich lásku, péči i za postoj jejich křesťanského života a služby upřímně Pánu vděční.

To vše je veliký Boží dar a velká Boží milost. Proto jen:

SAMÉMU BOHU SLÁVA!

Miroslav Jersák

Jubilejní šedesátá Národní modlitební snídaně

Měsíc květen si mnozí spojují nejen s časem „lásky“, ale také s koncem 2. světové války. Odkaz mučedníků, obětí nacismu je dodnes živý. Mezi nimi vyniká i odkaz evangelického faráře, teologa, mučedníka Dietricha Bonhöffera (1906-1945). Zaujímal jednoznačně odmítavý postoj k antisemitismu, pronásledování Židů.

O Velikonocích 9. dubna 1945 byl popraven na zvláštní Hitlerův rozkaz v koncentračním táboře Flossenbürg (odveden přímo z vězeňské kazatelny) pro svůj odboj proti nacismu. Mluvilo se o něm nedávno na místě, kde by to malo kdo čekal.

Doposud každý prezident Spojených států amerických se této události zúčastnil. Jedná se o „Národní modlitební snídaně“, která se koná ve Washingtonu každý rok první čtvrték v únoru. Při jubilejní šedesáté snídani byla pozornost hostů zaměřena na německého teologa Dietricha Bonhöffera.

Redaktor Idey Matthias Pankau komentuje průběh setkání: Dietrich Bonhöffer? Mnozí z hostů, kterých je více než 3000 z přibližně 140 států světa, ještě nikdy neslyšeli toto jméno, těžce vyslovitelné pro anglosaské jazyky. Ale jasno je ihned jedno: Bonhöffer musel být zvláštním člověkem, kterého ve svém projevu redaktor „New York Times“ Eric Metaxas popsal jako „vzor skutečné víry“. Panovalo napjaté ticho, když autor bestselleru hovořil o muži, který v dobách, kdy Německo pochodovalo vpřed vyrovnaným krokem, ukázal občanskou odvahu na základě své víry. Z bezpečného exilu v USA se vrátil do Německa, protože nechtěl ani nemohl ponechat své souzence ve vře osamocené.

President Obama dostal výtisk „Bonhöffera“

Dietrich Bonhöffer, který pro svůj odpor vůči Třetí říši byl v dubnu 1945 popraven nacisty v koncentračním táboře Flossenbürg, jednal ve vře v Ježíše Krista. Ta byla něčím zcela jiným než pouhým náboženským citěním, jak zdůraznil Metaxas, syn německé matky a řeckého otce. I dnes je potřebí lidí, kteří se dají vést Ježíšem, a to, co vyznávají, také žijí. Od té doby, co byl vydán, si mohli účastníci modlitební snídaně koupit Metaxův bestseller „Bonhöffer – pastor, agent, mučedník a prorok“. Nyní tu příležitost měli další a to nejen proto, že Metaxas předal jeden výtisk prezidentu Obamovi s mrknutím oka a slovy: „Bývalý prezident George W. Bush to už přečetl, ale nechci vyvijet žádný tlak...“

Svým humorým a uvolněným způsobem jakoby přetrumfl Obamu. Ten hned na začátku své řeči podotkl: „Nebudu tak vtipný jako Eric Metaxas.“ Vůbec Barak Obama, který se jako prezident počtvrté účastník Národní modlitební snídaně, působil v tomto roce spíše přemýšlivě. Vyznával, že hodnoty víry hrají rozhodující roli nejen v jeho osobním životě (každě ráno se modlím a vyhradím si čas pro

čtení Bible), ale také v politice. „Jsme strážci našich bratří a sester,“ připomnul účastníkům. „Máme být činiteli Slova, nejen posluchači. To také znamená zástatav se prakticky slabých“. Jako příklad jmenoval Obama jím podporované změny daňového práva a větší daňové zatížení těch, kteří hodně vydělávají. „Komu je mnoho dáno, od toho bude také mnoho vyžadováno.“ Prezident vyznával, že jeho víra mu pomohla k tomu, aby pokračoval i po různých zvratech ve svém úřadu.

Doposud každý prezident přišel k modlitbám

Historie Národní modlitební neděle sahá až do doby Druhé světové války. Když se tehdy diskutovalo o tom, zda Spojené státy americké mají vstoupit do války, setkávali se někteří poslanci za vlády prezidenta Franklina D. Roosevelta pravidelně k modlitbám. Od roku 1953 se koná Národní modlitební snídaně každý rok první čtvrték v únoru. Cílem tohoto setkávání, ke kterému jsou zváni představitelé vlády, je přivést dohromady lidi z různých společenských, kulturních a náboženských pozadí. Neptáme se: „Jsi katolík? Jsi evangelík? Jsi muslim nebo hinduista?“ Ptáme se: „Zajímáš se o Ježíše?“ vysvětluje podstatu Douglas Coe, poradce pro modlitební snídaně v USA. A také publikum je při stolech, obsazených vždy deseti účastníky, v hotelu Hilton pestře promícháno: křesťané, židé, muslimové, hinduisté, ateisté. Vyměňují si své názory, hledají to, co je spojuje, a modlí se v Ježíšově jméně. „Kdo hovoří a jedná jako Ježíš, může komunikovat s lidmi všude na světě – s králi i žebráky, s věřícími i ateisty“, říká Douglas Coe.

Je Ježíš jen vzorem?

S tím někteří nesouhlasí. Zplnomocněc Rady EKD při Německé spolkové republice a Evropské unii prelát Bernhard Felberg, který v tomto roce provázel poprvé německou delegaci do Washingtonu, byl zřejmě nanejvýš znepokojen tím, že vždy znova zaznávalo, že Ježíš z Nazareta je spojujícím mostem všech náboženství. Ježíšovo náboženství lásky jako nejmenší společný jmenovatel a sjednocující pouto je však příliš málo. O Ježíši Kristu jako Božím Synu a Zachránci není takřka zmínka. Také poslanec zemského sněmu Volkmar Klein to viděl podobně: „Pozornost je silně zaměřena na Ježíše jako osobní příklad, zatímco zachraňující role Krista je jen na okraji. A přece stavět mosty je přesně to, co svět v přítomné době potřebuje.“

Felberg a Klein patřili k delegaci dvaceti čtyř členů spolu s poslancem Rudolfem Deckerem, který se účastní více než třicet roků Národní modlitební snídaně a je zakladatelem hnutí modlitebních snídaní v Německu. Douglas Coe mu při jeho první návštěvě ve Washingtonu v roce 1979 řekl, že Američané se modlili za to, aby v Německu vzniklo něco podobného. Dnes se už konají modlitební snídaně na devíti místech. V zemském sněmu se koná v týdnech, kdy má zasedání, každý pátek modlitební snídaně, kterou

navštěvuje kolem 40 poslanců různého duchovního pozadí. Kromě toho se koná jednou v roce mezinárodní modlitební snídaně – srovnatelná s modlitební snídaní ve Washingtonu, i když v mnohem menším měřítku.

Mezi jiným je sledován cíl přivést ke společnému rozhovoru politické soupeře nebo zástupce znepřátelených skupin z Afriky a Jižní Ameriky. Model modlitebních snídaní se prosadil na celém světě a může být právem označen jako úspěšná událost. Koná se ve více než 180 státech a stala se důležitým faktorem politických setkávání.

Ale zpět k Bonhöfferovi, který dodal letošní Národní modlitební snídaně teologickou hloubku. „Středem jeho teologie byl Ježíš Kristus“, napsal životopisec Eric Metaxas. Z tohoto středu vyvěralo jeho teologické myšlení, duchovní hlučiny a etický pocit zodpovědnosti. „Jen ten, koho se dotkl Ježíš Kristus, může prokazovat lásku a jít za druhými.“

Podle Idey zpracovala
E.Titěrová

Radost z dávání

Afrika - jaký složitý kontinent! Tak rozlehly, spletí, v mediích často tak negativně prezentovaný. Tento světadíl, tak bohatý na nerostné suroviny, je domovem pro 1,02 miliardy lidí, kteří hovoří 2.100 různými jazyky. Rozlehlost tohoto kontinentu odráží skutečnost, že jeho zeměpisné rozměry přesahují velikost USA, Evropy, Číny, Indie, Argentiny a Nového Zélandu dohromady.

Jak je dobré známo, na konferenci konané v Berlíně, v Německu roku 1884 si koloniální mocnosti Evropy mezi sebou rozdělily africký kontinent, takže dnes se hranice mnoha z 54 národních států v Africe dají vystopovat až k tomuto koloniálnímu rozhodnutí. Není tedy divu, že úřední jazyk kolonialistických zemí je evropského původu! Jedna z 23 zemí se španělštinou jako úředním jazykem je v Africe a 17 z 52 zemí, užívajících jako úřední jazyk angličtinu, je také v Africe. Přes mnohé překážky, na které naráží, a mnohé současné výzvy je dnes Afrika světadílem, který naznačuje mimořádnou evangelizaci. Od poloviny minulého století přesahuje růst křesťanství v Africe počty zaznamenané v kterékoliv jiné části světa za srovnatelné historické období! Dnes se téměř 50 procent Afričanů označuje za křesťany a skoro 25.000 misionářů z Afriky přináší evangelium do zemí mimo tento kontinent. V rámci rodiny Světové aliance baptistů (BWA) Afrika hostí 59 konferencí (konvencí) a uníí, jejichž celkový počet členů je přes devět milionů pokřtěných věřících, kteří představují zhrubu 22,5 procent z naší celosvětové rodiny BWA (Světové aliance baptistů)! V současné době probíhá proces uznání šesti nových žádostí o členství v BWA ze strany konferencí (konvencí) a uníí v Africe. Afrika je významným hráčem v životě celosvětové baptistické rodiny.

Měl jsem tu čest se zúčastnit Shro-

mázdění Celoafrického baptistického společenství, prvního takového shromázdění, které jsem navštívil. Z toho, co se na tomto setkání odehrávalo, se zdá, že mezi baptistickými vedoucími na tomto kontinentě sílí vědomí o životně důležité roli, kterou tamní sbory musí sehrát v životě celosvětové baptistické rodiny. Během let Afrika poskytla BWA jednoho prezidenta – Williama Tolbertha z Libérie, který jím byl v letech 1965 - 1970. Dvacet z našich viceprezidentů (zástupců prezidenta) bylo původem z Afriky. Pocházeli z Jižní Afriky a Nigérie, Kamerunu, Libérie, Keni, Zaire (Kongo), Angoly, Sierra Leone a Zimbabwe. Mezi ním Nigérie, Rwanda, Ghana a Tanzanie poskytly BWA regionální tajemníky pro Afriku. Očekáváme, že tato hojná tradice bude pokračovat. Očekáváme, že pokrok nastane hlavně v jedné dodatečné oblasti. Afrika bude chtít sehrát dynamičtější roli v pomocí BWA získat fondy potřebné pro její celosvětovou službu. Členské organizace BWA na tomto kontinentě budou chtít víc přispět finančně, podle svých možností, na pokračující práci BWA.

Jistě Bůh očekává, že budeme dávat podle toho, jak nám požehnal. Když předkládáme své dary ve službě Kristu, nesoutěžíme s ostatními. Naše dávání je úměrné našim příjmům. Když zanedbáváme dávání, připravujeme se o požehnání, které nám Bůh chtěl udělit. Dávání není jen výzvou; cvičíme se tím také v radosti. Nikdo z nás by se nechtěl okrást o radost z dávání! Ve své knize, *The Spirituality of Fundraising* (Duchovnost sbírání peněz pro nadace), Henri Nouwen tvrdí, že žádat lidi o peníze znamená „dávat jim příležitost, aby poskytly své zdroje pro království“. Také zdůrazňuje, že věděnost „vyplývá z poznání, že to, cím jsme a co máme, jsou dary, které jsme obdrželi a které máme sdílet s ostatními“. A není to snad pravda?

Stejně jako v Africe, tak i v ostatních pěti regionech BWA s důvěrou očekáváme den, kdy radost z toho, že můžeme přispět – nejen našimi obrovskými lidskými zdroji, ale také finančně – vyplyně z duchovního prožitku věrného správcovství naší zodpovědnosti, kterou máme jako součást celosvětové baptistické rodiny.

Generální tajemník BWA Nevill Callam

Přeložila M. Brücknerová

Českobratrská církev evangelická začíná online publikovat texty z publikace Na každý den

Českobratrská církev evangelická v rubrice Duchovní inspirace začíná publikovat na internetových stránkách www.e-cirkev.cz texty z publikace Na každý den, která zatím vycházela pouze v tištěné formě v nakladatelství Kalich.

„S laskavým svolením autorů budou krátké úvahy nad biblickými texty spolu s modlitbami zveřejňovány opravdu „každý den“, tedy včetně soboty a neděle. Texty vytvořili autoři z řad mladé generace farářů a farářek Českobratrské církve evangelické, kteří si rozdělili jednotlivé úseky celého roku. Doufáme, že Vás texty budou inspirovat a duchovně obohatovat,“ uvádí internetové stránky www.e-cirkev.cz.

www.krestandnes.cz

Křesťané jsou ponižováni britskými soudy, píše anglikánský biskup

Křesťané jsou pronásledováni a soudy nechrání jejich náboženské hodnoty, píše bývalý anglikánský primas Lord George Carey Evropskému soudu pro lidská práva.

Podle deníku The Guardian je výzva součástí podání k Evropskému soudu pro lidská práva, který se bude zabývat případem čtyř lidí, jež podstoupili disciplinární opatření na svém pracovišti z důvodu veřejného projevování víry. Dva z nich byli nuceni opustit svá pracovní místa kvůli nošení symbolu kříže. Další případ se týkal párového terapeuta prospěšného poté, co odmítl poskytnout sexuální poradenství homosexuální dvojici. Práci ztratila úřednice, která odmítla sezdávat osoby stejného pohlaví.

Podle Careye dochází k zakazování vnějších výrazů tradičních křestanských hodnot v rámci „sekulární konformity víry a jednání“. Jak píše duchovní v podání Evropskému soudu pro lidská práva, v Británii existuje „tendence odstranit židovsko-křesťanské hodnoty z veřejného prostoru“. Britské soudy užívají úzký výklad zákona o rovnoprávnosti k diskriminaci křesťanů, s některými věřícími též jednají jako s „fanatiky“.

www.proglas.cz

V Maroku je zakázano hovořit o evangeliu s nekřesťany

Prvého března byli v kavárně v jednom marockém městě zadrženi tři křesťané. V průběhu zatýkání se z nich policisté snažili vymámit informace o dalších tajných věřících v zemi.

Jednalo se o dva místní mladíky, kteří se scházeli s postarším křesťanem z jiného města. Zatímco mladíci byli ještě ten den večer propuštěni, starý muž zůstává ve vazbě. Příbuzní mladíků o jejich rozhodnutí následovat Krista nevěděli. Jednomu z nich bylo po odhalení jeho víry naznačeno, že již doma není vítán.

Před dvěma lety bylo z Maroka vyká-

záno mnoho zahraničních křesťanů, což mělo na církev značný dopad – protikřesťanské nálady mezi obyvatelstvem od té doby stále sílí. Maročtí křesťané nyní kvůli obavám z pronásledování scházejí v malých skupinkách. Zatímco samotné obrácení ke křesťanství v Maroku nelegální není, je zakázáno hovořit o evangelii s nekřesťany.

„Modlete se, aby se maročtí křesťané neprestali společně scházet, navzdory hrozbám nejrůznějších postihů. Modlete se, aby uvězněný křesťan zůstal pevný ve víře a aby byl propuštěn na svobodu. Modlete se, aby se nadšení marockých křesťanů pro Krista stalo světlem, které přitáhne k Ježíši mnohé další (Matouš 5,14–16),“ uvádí zpráva Hlasu mučedníků.

Více informací o pronásledování v Maroku se nachází na internetových stránkách Morocco Country Report. Modlitbu, ve které vyjádříte marockým křesťanům svou podporu, můžete vyvěsit na naši Zed modliteb za pronásledovanou církev (Persecuted Church Prayer Wall).

www.hlas-mucedniku.cz

Jihosúdánským křesťanům vypršel termín pro opuštění Súdánu

Jihosúdánští křesťané musí odejít ze severu nebo riskovat kruté zacházení ze strany převážně islamistické súdánské vlády.

Bývalí občané, které dnes súdánská vláda označuje jako „jižany“, přišli o státní občanství v lednu 2011, kdy si Jižní Súdán odhlasoval samostatnost.

Nejdříve do 8. dubna měli budou opuslit zemi nebo si zažádat o povolení k dlouhodobému pobytu, pro toto proceduru však dosud nejsou stanovena žádná pravidla. Ultimátum se týká 500 až 700 tisíc lidí, převážně křesťanů z jihu, kteří stále žijí na severu.

Súdán po vyhlášení nezávislosti Jihu upravil celou řadu zákonů. V důsledku těchto změn mj. Súdánci automaticky ztrácejí občanství, pokud jakýmkoli způsobem získají občanství Jižního Súdánu.

Obyvatelé Súdánu, jejichž rodiče, prarodiče nebo praprarodiče se narodili v Jižním Súdánu, případně patří k etnické skupině považované za jihosúdánskou, jsou považováni za občany Jižního Súdánu automaticky.

Některí církevní vedoucí se obávají nárůstu pronásledování křesťanů na severu nebo dokonce nedobrovolné repatriace lidí, kteří budou chtít v zemi zůstat.

Více informací o pronásledování v Súdánu se nachází na internetových stránkách Sudan Country Report.

www.hlas-mucedniku.cz

Jak to bylo
s vírou

Karla Maye

Před sto lety, 30. března 1912, zemřel Karel May. Spisovatel mnoha dobrodružných románů vedl pestrý život, který jej přivedl do vězení právě tak jako na daleké cesty. O tom, zda žil někdy jako křestan, se dohadují mnozí vědci.

Celkový náklad jeho děl tvoří jen v Německu víc jak sto milionů exemplářů, jeho knihy byly přeloženy do více jak čtyřiceti jazyků. Po generace vytvářel May obraz „ušlechtilého rudého muže“ z Orientu a Divokého západu.

Winnetou a jeho bratr Old Shatterhand se stali majetkem lidu. Den smrti oblíbeného autora se slaví vždy 30. března. Tohoto roku to bylo již po sté. Kdo čte jeho romány, odkrývá v nich také křesťanské rysy.

Old Shatterhand vystupuje jako zbožný nováček, který se při každé příležitosti dotýká křesťanského образu života. Když se misionář indiánů Klekih-Petra vrhne před Winnetou, aby jej ochránil, avšak Winnetou je přece zasažen smrtelnou kulkou, chce jej vést k cestě za Kristem. „Charlie, já věřím ve Spasitele! Winnetou je křestan! Žij blaze!“ Tak zní také poslední Winnetouova slova, zatímco osídlení zpívají Ave Maria (s textem složeným K. Mayem).

Podle vědeckého zkoumání je May považován za homosexuála, manicko-depresivního člověka či schizofrenika. Mnohé životopisy mu přisuzují také spiritismus v posledních letech života a domnívají se, že jeho křestan-

byl chudým domácím tkalcem, který musel pečovat o čtrnáct dětí, z nichž devět zemřelo. Aby si vydělal na své živobytí a vzdělání, musel Karel pracovat v hostinci. Jeho otec, sám analphabet, však rozpoznal Karlovo nadání a postaral se o jeho soukromé a také hudební vyučování. Za velkého strádání mohl Karel navštěvovat učitelský seminář, kde však jeho vzdělání bylo ohroženo krádeží šesti svící a později pro obvinění z krádeže kapesních hodinek bylo náhle ukončeno – je však nejisté, do jaké míry bylo toto obvinění oprávněné. Každopádně byl tak Mayovi odepřen po celý život jeho sen – stát se učitelem.

To jej zpočátku zcela vykolejilo. Podvodně si získával malé peněžní obnosy, vydával se za lékaře, hraběte nebo úřední osobu. Jeho životopis byl na mnoha místech jím vědomě zkrášlen, a je dle předsedy společnosti Karla Maye spíše směsici životopisu, románu a soudního spisu, napsaného s cílem vypadat lépe před soudem. Karel May v něm mluví o své temné době. Slyšel hlasy a byl přinucen k činům, na které si nevzpomíná. Tato životní fáze zdůvodňuje poruchu psychiky. Z mnoha teorií se zdá být nejpřijatelnější teorie W. E. Thomase. že totiž u Maye nastala porucha identity, která při víceletém pobytu v kázni nebyla zcela vyléčena ani pastorační péčí katrchety J. Kochty. Protestantský Karel May hrál na varhany při katolických bohoslužbách a začal ještě ve věze-

ství není nic jiného než humanismus a pacifismus. Jiní jej vidí jako upřímného křestana, který později v životě sklízel mnoho závislosti a nepřízně a musel snášet utrpení, zčásti i jím zaviněné. Byl Karel May ve svém osobním životě skutečně křestan? Tuto otázku nelze lehce zodpovědět, protože Karel May je výrazná postava zářící všemi barvami. V roce 1842 se narodil ve vesnici Ernstthal v Sasku. Otec

ní se svou spisovatelskou činností. Kvůli dobrému chování byl předčasně propuštěn.

Našel práci jako redaktor, skládal básně, psal i vlastenecké romány, které vycházely na pokračování v různých zábavných časopisech. Ty byly důvodem jeho slávy a později i blahožit. Napsal více jak sto vyprávění a čtyřicet románů. Jeho dobrodružství popisují země, které nikdy nenavštívil. Tepřve později, když prožíval úspěch, procestoval Ameriku a Orient.

Svým čtenářům vypráví všechno v první osobě, jakoby všechna dobrodružství sám prožil. Dal si udělat stříbrnou krabici a Henryho pušku a ukazoval jízvy od údajných bojů a právě tak i fotografie, které jej zpodobnily jako Old Shatterhanda a Kara Ben Nemsi. Jeho okruh čtenářů byl značný, byl čten bez výhrad.

Novináři odhalili podvod a May byl vystaven tvrdým, částečně přehnaným útokům. Jeho minulost byla haněna. V té době se také odehrál jeho rozvod a svatba s vdovou po jeho nejlepším příteli. May se učil ze svých chyb a později se vzdal sebezpodobňování. V posledních letech života se značně přiklonil k humanismu, aniž by se vzdal svého křesťanství. Na konci svého života hovořil May ve Vídni před 3000 nadšenými posluchači volnou řečí dvě hodiny o své vizi: vykládal své myšlenky o padlém stvoření. O dobru v boji proti zlu, které musí ušlechtilého člověka (tím myslí opravdového křestana) dovést k cíli a vítězství – do Božího ráje.

Znaci Karla Maye usoudili, že May po celý svůj život věřil v Boha. May složil také osobní vyznání víry. Hermann Wohlgfahrt k tomu podotýká: „Jeho vyznání vydává svědec o osobním rozhodnutí víry, ukazuje na nepodmínenou a neomezenou důvěru v nebeskou lásku, Boží všeomoucnost, moudrost a dobrotu.“

Jiný životopisec Karla Maye – Hans Wohlschläger prohlašuje: „Celý život jsem se zabýval Karlem Mayem, ale stále mu ještě nerozumím. Zůstává pro mne podivuhodným tajemstvím.“

Z Entscheidung přeložila
Eva Titěrová

Třetina Čechů přiznává nevěru, ve skutečnosti je číslo mnohem vyšší

Češi jsou vůči nevěře mnohdy velmi benevolentní. Alespoň to potvrzuje průzkum společnosti SANE. Přestože se více jak třetina přiznala k nevěře, nelze brát toto číslo za konečné. Více jak pětina naší populace totiž nepovažuje za nevěru flirt nebo líbání, každý desátý Čech ani sex na jednu noc či sex po telefonu, sex se svým ex-partnerem, orální, skupinový či lesbický sex. Češi jsou vůči nevěře velmi benevolentní.

Anketa

Jste partnerovi absolutně věrní?

Ano - 65.1%, Ne - 34.9%

Celkem hlasovalo 9977 čtenářů.

Pro tři pětiny populace naopak představuje nevěra nejhorší možné partnerské provinění, které by téměř nadpoloviční

většina z nich nedokázala odpustit. Polovina populace si navíc myslí, že odpuštěná nevěra bude i nadále zdrojem problémů v partnerském životě. Nevěra jako důvod rozvodu či rozchodu pak přiznává téměř pětina populace.

Zajímavé je i zjištění, že šest procent dotazaných přiznalo nevěru s nejlepším přítelem či přítelkyní svého partnera a téměř tři procenta Čechů pak byla nevěrná se svým nadřízeným.

I přes obavy téměř třetiny Čechů z možné partnerské nevěry více jak dvě třetiny veřejnosti zastávají názor, že může existovat vztah, kde si jsou oba z partnerů absolutně věrní.

Zdroj: Profimedia

TOTO MIESTO NIE JE PRE DETI!

Pred desiatkami rokov žil v Anglicku chlapec, ktorý sa volal **Anthony Ashley**.

Jeho otcom bol Lord Ashley, veľmi významný muž. Žil v obrovskom paláci s množstvom služobníctva, ale na svojho syna nemal čas. Lord Ashley bol bud' príliš zaneprázdený obchodom, cestovaním, alebo si užíval polovačky a streľbu.

Podobne ako biblický Jozef, aj Anthony sa cítil osamelý a zabudnutý. Jeden muž zo služobníctva však veril v Pána Ježiša. Povedal chlapcovi o tom, ako ho Boh miluje a že poslal na našu zem svojho Syna, aby tu žil a bol potrestaný za naše hriechy. Keď mal Anthony sedem rokov, prosil Pána Boha, aby mu odpustil jeho hriechy a prijal ho za svoje dieťa. Pán Boh chlapcovu modlitbu vypočul.

Anthony nemal so svojím otcom blízky vzťah.

Vedel však, že teraz už má Otca

v nebi, ktorý ho miluje a stará sa o neho.

Anthony sa snažil žiť tak, aby sa jeho život páčil Pánu Bohu.

Zaujímal sa o potreby iných ľudí. O niekolko rokov Anthonyho otec zomrel.

Po istom čase Anthonyho zvolili za poslanca do anglického parlamentu. V tých časoch v Anglicku chudobné deti ľahko pracovali v továrnach a v tmavých, chladných uholných baniach.

Anthony, teraz už Lord Ashley, sa rozhodol, že chce túto situáciu zmeniť a využije svoje postavenie poslanca parlamentu.

Pracoval na novom zákone, ktorý by zlepšil zaobchádzanie s deťmi, stanovil by maximálny počet pracovných hodín a umožnil by chudobným deťom chodiť do školy. Lord Ashley sa stal veľkým reformátorom.

Po rokoch úsilia parlament schválil zákon, ktorý zakazoval ženám a deťom pracovať v baniach. Deti od deväť do trináť rokov nesmeli pracovať viac ako 8 hodín denne. To

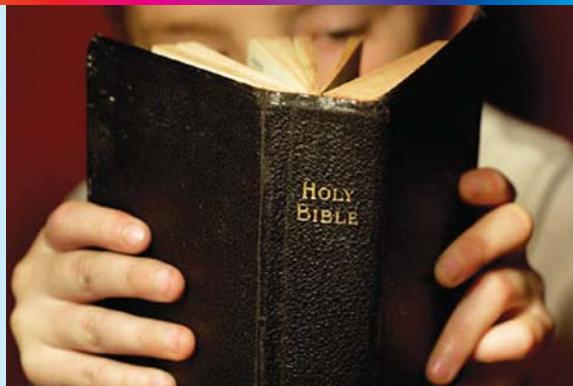
Prepravuje Miriam Kešjarová

bolo ešte stále veľmi veľa, ale zároveň to bolo oveľa menej ako predtým.

Pán Boh pomohol osamelému chlapcovi, aby z neho vyrástol muž, ktorý priniesol slnečný lúč do životov mnohých detí.

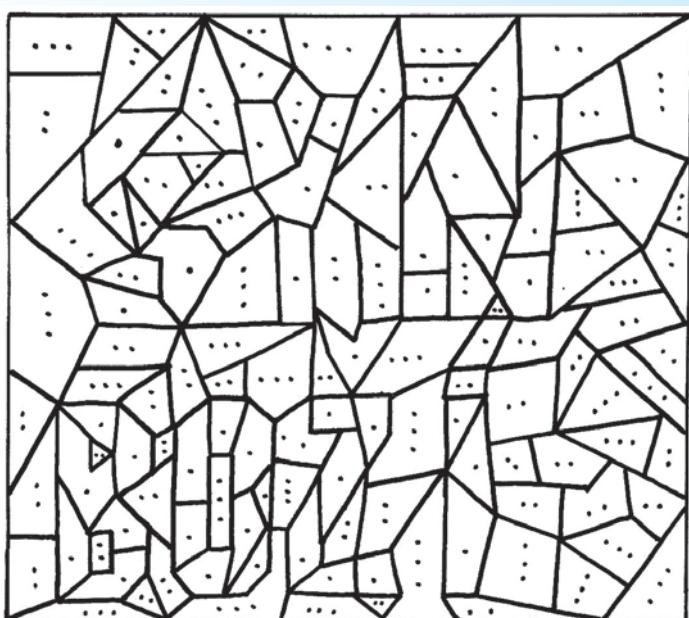
Aj ty môžeš dôverovať milujúcemu a všemohúcemu Bohu.

On ti pomôže!

Kto je Ježiš?

Vyfarbi geometrické obrazce s jednou bodkou vo vnútri a nájdeš odpoveď na otázku v nadpise.

Boh nás i dnes vedie k tomu, aby sme žili podľa Jeho vôle.

K čomu nás vedie?

Vylúšti nasledovné slová a nájdeš odpoved.

- vaťpočú žieBo voSlo a chaťslúpo oh

_____

- návaťzvy ojesv chyeħri a rápvanať Izé cevi

_____

- copravať rep náPa

_____

- vaťosvola náaP a doravať as v moŇ

_____

- vzododať as vániPo plúne a tičin hoJe lôvu

Mamince

Rozkvetlas, maminko, rozkvetlas do běla,
stříbrné květy ti padají do čela.

Za těmi květy však skryto je starostí!
Za těmi květy hrob zapadlé mladosti.

Bolesti ztajené dřímají pod nimi,
radosti – zmrazené života od zimy.

Za nimi dřímají – trpce rty stažené –
touhy tvé zabité, naděje zmařené - -

Život měl mnoho dát, lecco ti sliboval,
více než přinesl, maminko, víc ti vzal.

Maminko, stromečku rozkvetlý do běla,
mnohokrát v životě bolestně úpěla,

mnohokrát slzou se oko tvé skalilo,
mnohokrát zklamání v duši se vpáilo.

Mnohokrát Bůh se však na tebe usmíval,
nebeskou rosou vždy věrně tě zalíval.

Šlehal-li větry tě ostrými do čela,
to jen – by duše též rozkvetla do běla.

Maminko, dobré tvé ruce dnes celuji,
za tebe prosím a za tebe děkuji.

M. Rafajová: Za Ním

Za fotografie
publikované
v tomto čísle
pekne díkujeme.
Ich autormi sú:
www.christianphotos.net,
BigPhoto, A. Vrana,
Ing. Ján Čukan a archív redakcie.